

Bayram ERDEM

Neden Hristiyanlık?

GDK

GDK: 454

KİTAP: Neden Hristiyanlık?

YAZAR: Bayram ERDEM

ISBN: 978-625-7927-19-2

T.C. Kùltür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 16231

© Gerçeğe Doğru Kitapları

Davutpaşa Cad. Emintaş

Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/87

Topkapı, İstanbul - Tùrkiye

Tel: (0212) 567 89 92-93

E-mail: yaybilgi@gmail.com

www.gercegedogru.com

Baskı

Anadolu Ofset (0212) 567 89 92-93

Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.

No: 81/87 Topkapı, İstanbul

Matbaa Sertifika No: 16231

şubat 2021

İÇİNDEKİLER

Önsöz	5
Adem ve Havva, Orijinal (Asli) Günah	11
Eski ve Yeni Antlaşma	19
İsa Kimdir?	27
Nereden Çıktı Bu Üçlü Birlik (Teslis)?	37
Çarmıh Neden Gerekliydi?	45
Fısıh Kuzusu	49
Ne Mutluların Mesajı	55
Vahiy, İncil'in Yazımı ve Kanonlaşması	63
Kutsal Ruh Kimdir?	69
Pentikost Bayramı	73
Şeytan'ın Düşüşü	79
Falcılık ve Büyücülük	83
Hristiyanlıkta Kader	89
İmtihan (Sınanma) Dünyası mı?	95
Hristiyan Tapınması Gerçekte ve Ruhta Tapınma	101
Mesih'in İkinci Gelişi	109
Yehova Şahitleri Kimdir ve Neye İnanırlar?	113
Deizm Hakkında Bazı Düşünceler	125
Dört Sevgi	129
Hristiyanlıkta Oruç	133
Kaynakça	139

Bayram Erdem

Ekim 1974'de İstanbul'da doğdu. Orta ve Lise eğitimini Galatasaray Lisesinde tamamladıktan sonra eğitimine İstanbul Üniversitesi İngilizce İşletme Fakültesinde devam etti. Mezuniyetinden sonra 2000 senesinde ABD'ye MBA yapmak üzere taşındı. Amerika'da geçirdiği 15 senelik yaşamı boyunca Troy State Üniversitesinde mastır eğitimini tamamlamanın yanısıra ABC Toys oyuncak mağazalar zincirini kurmuş ve başka yatırımlar yapmıştır. Dindar Müslüman bir aileden gelen Bayram Erdem, 2008 yılında hayatını imam hatip mezunu bir Türk kızı ile birleştirmiş, 2009 yılında da bir kız çocukları olmuştur. Ancak yazar, 2014 yılında mağazasına bırakılan ufak bir İncil kitabını okumaya başladıktan sonra gerçek Tanrı'yı aramak için ruhsal bir yolculuğa çıktığını ifade eder. Aylar süren dua ve araştırmalara o yılın Mayıs ayında Mesih İsa bir görümlle kendini ona göstererek karşılık verir. Yazar bu dönemde ne bir kilise ile ne de bir Hristiyan ile yakınlığı olmadığını dile getirmektedir. İncancı değiştirdiği için bu süreçte eşi kendisini terk eder. Bayram Erdem bundan sonraki bir sene içerisinde Amerika'daki hayatına son verir ve Türkiye'ye dönerek İsa Mesih'e bu Hristiyanlığın ilk yayıldığı, Pavlus'un ana vatanı olan topraklarda hizmet etme kararı alır. Yurduna döndüğünden bu yana ise çeşitli dernek ve kiliselerde hizmet vermektedir. Yurtdışında birçok platformlarda konuşmalar ve paylaşımlar yapmaktadır. Yazarın ilk kitabı "Deizmden Mesih'e (Teistik Argümanlar)" 2018 yılında yayınlanmıştır. Yazar halen TCMI Üniversitesinde Teoloji Mastırına devam etmektedir.

ÖNSÖZ

Rab'bin sadık hizmetkârı ve değerli abim Bayram Erdem'in yirmi kadar yazıdan oluşan bu kitabı Rab'bin lütfu ile bizlerle buluştu. İlk günah öğretisinden, Rabbimiz ve Kurtarıcımız, imanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı Mesih İsa'ya, Vahiy konusundan İncil'in yazımı ve kanonlaşmasına, Hristiyanlıkta kader ve sınanmaya, Çarmıh'ın gerekli olmasından Mesih İsa'nın ikinci gelişine, Kutsal Ruh'un kimliği ile merak edilen ve ele alınması gereken başkaca çarpıcı konulara ilişkin yazıları kaleme alan Bayram Erdem, tüm bunları yalın ve sade bir dille anlatırken referanslarını elbette Kutsal Kitap'tan ve ikincil kaynaklar olan ünlü teologlardan veriyor ve herkesin anlayabileceği bir yazım tarzıyla hem biz imanlı olanlara hem de başka inanç ve görüşten ve gerçekten sorgulamak isteyen insanlara hizmet ediyor.

Bu kitaptan oldukça istifade edebiliriz. Yalın anlatımı, konunun sade bir şekilde ele alınışı, şüpheye yer bırakmayacak akıl ve sağduyu ile temellendirilmiş Kutsal Kitap yorumunu ve Rab'bin mesajını bizlere net bir şekilde iletmektedir. Gerek kilise içerisindeki kiliseye yeni gelen insanlara müjdeleme ve yeni iman etmiş kardeşlere burada yer alan konuların sade bir şekilde anlatımı noktasında, gerekse yolda, otobüste, metroda ve toplumun farklı yerlerinde başkaca dünya görüşlerine sahip olan insanların sorularına cevap verme noktasında tıpkı imdadımıza yetişen bir ilaç gibi bizlere yardımcı olacaktır. Böyle değerlendirmemin ana sebebi, vurguladığım üzere konunun ele alınış ve aktarılış biçimidir. Zira bir konuya çok iyi hâkim olabilirsiniz ancak aktarma noktasında ve mantıksal çıkarımlar noktasında zayıf kalırsanız bildikleriniz sadece size kalacak ve yarayacaktır. Oysa ki Mesih İsa şöyle buyurmaktadır: “Dünyanın ışığı sizsiniz. Tepeye kurulan kent gizlenemez. Kimse kandil yakıp tahıl ölçeğinin altına koymaz. Tersine, kandillğe koyar; evdekilerin hepsine ışık sağlar.”¹

O halde ne diyelim? Bildiklerimizin bizde kalması için ve ışığımızın insanların önünde parlaması ve bizim iyi işlerimizi görerek göklerdeki Babamız'ın yüceltilmesi için dua edelim ve bu hizmetlerin artması için Rab'be yakaralım.

---

1 Matta 5:14-15

Kıymetli kardeşler; sizlerin bir konuya dikkatinizi çekmek istiyorum: İsa Mesih “Ne mutlu yaslı olanlara! Çünkü onlar teselli edilecekler”² demektedir. Bu konuya “Dağdaki Vaaz’ın Mesajı” adlı kitabında John R.Stott şöyle yaklaşmaktadır: Mesih bir kişinin yakınının kaybetmesinden dolayı duyduğu üzüntüden değil, tövbenin üzüntüsünden söz etmektedir. O halde İsa’ya göre Hristiyan yaşamının sadece sevinç ve kahkahadan ibaret olmadığına dikkat etmeliyiz. Görünüşe göre bazı Hristiyanlar özellikle Ruh’la dolularsa yüzlerinde sürekli bir gülümsemeyle dolaşmaları, sürekli şen şakrak dolaşmaları gerektiğini hayal ederler. Kişi Kutsal Kitap’ın söylediğinden ne kadar uzaklaşabilir? Vaaz’ın Luka’daki versiyonunda İsa bu ayete ağır başlı bir not eklemiştir: “Vay halinize, şimdi gülenler.”³ Doğrusu Hristiyan gözyaşı diye bir şey vardır ve çok azımız bu gözyaşlarını dökmüşüzdür. İsa başkalarının günahları, yargı ve ölüm gibi acı sonuçlarla karşılaşacakları ve kendisini kabul etmeyen, tövbe etmeyen şehir için gözyaşı döktü. Biz de Kutsal Kitap çağının Tanrı adamlarının yaptığı gibi dünyadaki kötülük konusunda daha çok gözyaşı dökmeliyiz.⁴

Buraya yaslı olmak konusu hakkında çok sevdiğim bir alıntıyı yaparak siz değerli okuyucularımızı

---

2 Matta 5:4

3 Luka 6:25

4 Dağdaki Vaazın Mesajı, John R. Stott, Haberci Yayınları
1. basım, sayfa 42

bir anlamda hem kitaba hem de kitap içinde bulunan “Ne Mutluların Mesajı” adlı yazıya da hazırlamak istedim. Öte yandan Hristiyan gözyaşını dökme noktasında oldukça gayretli biri olan değerli abim Bayram Erdem’in kaleme aldığı yazıların tüm yüreklere Rab’bin lütfu ile konuşmasını ve değmesi için dua ediyorum.

Kitap yazmak, anlatmak, Kutsal Kitap’ta derinleşmek ve müjdelemek sadece bu kitap yazarının ya da kilise önderlerinin işi değildir. İsa Mesih’e iman eden herkesin vazifesi O’na hizmet etmek ve O’nun yüceltilmesi için elinden geleni yapmaktır. Son buyrukta şöyle buyrulmaktadır: “Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin; onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh’un adıyla vaftiz edin; size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin. İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim.”⁵ Bu kaçabileceğimiz ya da yapmasak da olur mu diyebileceğimiz, daha net ifade etmek gerekirse seçim yapabileceğimiz bir konu değildir. Mesih İsa bizlere çok açık bir şekilde buyruk vermektedir. Gidin, yetiştirin, vaftiz edin, öğretin.

Önsöze son vermek isterken bir gerçeği bir kere daha hatırlatmak istiyorum:

İsa Mesih görevinin ve ne yapması gerektiğinin çok iyi farkındaydı. Çarmıha gitmesi, laneti üzerine alması ve bizler için canını vermesi gerekiyordu. Bu,

---

5 Matta 28:19-20

O'nun misyonu idi. Misyonunu kusursuzca tamamlayan Rabbimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih'in bugün bizlerden beklentisi açıktır: Yolunu yolumuz, davasını davamız, hislerini hislerimiz, isteğini isteğimiz, görevini görevimiz yapmaktır.

İsa Mesih'in misyonu için yapılan bu hizmetin oldukça yararlı olduğunu düşünüyorum ve gerek canların kurtulması gerekse imanlı kardeşleri teşvik etme ve bilgilendirme noktasında Rab bu kitabı kullansın diye dua ediyorum.

Rab'be şükürler olsun! Layık olmadığımız halde bizlere lütuf bereketini yağdırdığı ve bizi kabul ettiği için O'na teşekkür edelim, O'nu yüceltelim. "İsa Mesih'in sözünü dinlemeniz ve O'nun kanının üzerinize serpilmesi için, Baba Tanrı'nın öngörüsü uyarınca Ruh tarafından kutsal kılınarak seçildiniz. Lütuf ve esenlik artan ölçüde sizin olsun."⁶

Murat BÖLÜKBAŞI⁷

---

6 1.Petrus 1:2

7 Rab'bin öğrencisi, Rab'bin sözünde derinleşmek isteyen, yarışı sabırla koşmak ve sadık olmak isteyen Mesih'in kulu.

ADEM VE HAVVA, ORIJİNAL (ASLİ) GÜNAH

Hristiyan inancına göre; Adem işlediği günahıyla, ilk insan olarak, Tanrı'dan almış olduğu kutsallığı ve doğruluğu yalnızca kendi için değil bütün çocukları olan insanlık için de kaybetmiş oldu. Buna *tam düşkünlük* denir, *tam yozlaşma* ile karıştırılmamalıdır. Tam yozlaşma olsaydı insanlıktan çıkardık. Bu deyiş daha çok günahın insan ruhunu ve Tanrı ile olan ilişkisini ne kadar derinden etkilediğini ortaya koymak amacını güder. Günahlı da olsak bir dereceye kadar Tanrı benzerliğine sahibizdir. Bu sayede yürekler kötü olsa da bazen iyi şeyler yapmayı başarır insan. Dünyada gerçekten doğru ve mükemmel insan, her bakımdan Tanrı'yı hoşnut edebilecek bir kimse hiç yoktur. Tarihteki tek istisna İsa Mesih'tir

ve O'nu aklınıza gelebilecek herkesle kıyaslayabilir ve farkını görebilirsiniz.

Adem ve Havva günahlarıyla yaralanmışıkları ve bundan dolayı kutsallık ve doğruluktan mahrum kalıp bu fitratlarını nesillerine de aktardılar. Bu yüzden hepimiz "günaha meyilli" bir fitrat taşıyoruz. Hiç kimsenin günah işlemek için bir eğitim alması gerekmez. Çocuklara baktığımızda kıskançlık, çekememezlik, bencillik taşıdıklarını çok net görebiliyoruz. Gerçekten de saflığın ve masumlüğün abidesi olan bir bebek, ne kadar harika bir aile ya da ortamda da yetişse- 20 yaşına geldiğinde tecavüz, cinayet, hırsızlık suçlarından itham altında kalabilir. Her ilahiyatçının, psikoloğun ve sosyoloğun bu sık rastlanan örnekte olduğu gibi nasıl olupta böyle masum bir bebeğin bir suçluya dönüştüğünü sorgulaması gerekir. Dünyada hiç kimse "ben günahsızım" diyemediği gibi "Adem'in ya da Havva'nın yerinde olsam ben o günahı işlemezdim" de diyemez. Hepimiz günahkâriz.

Orijinal Günah teolojisi Hristiyanlıkta neden bu kadar önemli diye sorulacak olursa cevap: Bir ilahiyatçı ya da düşünür, *düşkünlüğü* reddediyorsa, o zaman günahı yaradılışın bir parçası yapmak durumunda kalır. Bu da günahı Tanrı'nın yarattığı anlamına gelir.

Kutsal Kitap bize bu ilk günah yüzünden ölümün insanlığa girdiğinden bahseder.

“İyi ve kötüyü bilme ağacından kesinlikle yeme. Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün” (Yaratılış 2:17).

Yani, Tanrı'nın huzurunda, yeryüzündeki Aden bahçesinde yaratılan Adem ve Havva, iyi ve kötüyü bilmekte Tanrı gibi olmak umuduyla, Tanrı'nın yasakladığı ağacın meyvesinden yediler ve ceza olarak bu bahçeden kovuldular ve böylece “ölüm” insanlığa girdi. Günah ve yozlaşma artarak devam ettiği için de ölüm tüm insanlık üzerinde egemenlik kurdu.

İslam'da ise “ilk günah” konusu bu şekilde ele alınmaz. İslam'a göre Adem ve Havva cennette yaratılmışlardır ve günahlarından dolayı ceza olarak cennetten kovulup dünyaya indirilmişlerdir. İslami geleneğe göre Adem ve Havva tövbe etmişlerdir ve tövbeleri kabul edilmiştir. Burada tabii ki akla şu soru gelmektedir: “Eğer Adem ve Havva affedilmişlerse neden tekrar cennete konulmamışlardır?”

Yine İslami inanişaya göre hiçbir çocuk, anne ya da babasının günahını taşıyamayacağından ötürü -bu Hristiyanlıkta da böyledir- Müslümanlar, Hristiyanlıktaki bu ilk günahın fitratı yaralaması ve bunun nesillere aktarılması inancını yadırgarlar. Burada akla gelen soru ise şudur: “Eğer ben bu günahın etkisini taşıımıyorsam, eğer yaralı ve günaha meyilli bir fitratım yoksa, bu günahı sadece Adem ve Havva cezalandırılacak olsalardı, Tanrı'nın Adem ve Hav-

va'nın ilk çocuklarını alıp cennete tekrar koymas ve bizim de Şu an cennette olmamız gerekmez miydi?"

Hristiyanlıktaki bu inanış yanlış anlaşılması gerekmektedir: Hristiyanlar bebeklerin ya da çocukların Őeytani olduđuna ya da gūnahkār olduklarına inanmazlar. Ama gūnahı içlerinde taŐıdıklarına yani gūnaha meyilli bir fıtratta olduklarına inanırlar. İslam inancında gūnah eylemseldir, Hristiyanlıkta ise yūrekle alakalıdır. Hristiyanlar gūnahı, dođuŐtan itibaren, bir hastalık gibi içimizde, yūređimizde taŐıdığımız ve bizi esir ettiđine, bu yūzden mutlaka bir zaman bir yerde eyleme dōnūŐtūđune inanırlar. O yūzden eylemlerimizde gūnahın olmaması için yūređimizin deđiŐmesine ve bunun da ancak (gūnah-tan) kurtarıcı olarak gelen Mesih İsa'ya inanarak alacađımız Kutsal Ruh aracılıđıyla olabileceđine inanırlar (Rom. 7. Bōlūm). Tanrı'nın dokunuŐu olmadan insanın kendini deđiŐtirmesi pek mūmkūn deđildir.

Çocukların masumiyeti konusu yanlış anlaşılmalıdır. Rab İsa da defalarca kūuk çocukları kucaklamıŐ ve "Size dođrusunu sōyleyeyim, yolunuzdan dōnūp kūuk çocuklar gibi olmazsanız, Gōklerin Egemenliđi'ne asla giremezsiniz" (Matta 18:2) gibi ayetlerle yetiŐkinleri ocuk masumiyetine dōnme-ye, Yaratıcıları'na alakgōnūllū bir bađlılıđa davet etmiŐtir.

İslami geleneđe gōre ise bebekler Mūslūman fıtratta dođarlar, aileleri ya da çevreleri onları deđiŐik inançlara yōnlendirirler. Bu inanıŐa gōre dūnyada

hiçbir putperest inanın olmaması gerekirdi. Putperestlik gökten gelmeyeceğine göre, ilk olarak insanlar tarafından başlatılmıştır. Eğer insanın fitratı Müslümansa nasıl olur da putperestliği başlatmıştır?

İslam ve Hristiyan Dininde Günahlar

İslam'da da Hristiyanlık'ta da değişik inanışlara ve mezheplere göre günah listesi uzayıp gider. Ama iki dine de esas olan günahın Tanrı'ya karşı işlenmiş olmasıdır. Ancak kul hakkı kavramı iki inanç arasında biraz farklılık gösterir. İslam inancında hakkı yenen kul, hakkını yiyene suçunu bağışlamadıkça Tanrı onu bağışlamayacaktır. Hristiyanlıkta ise Egemen Tanrı tüm günahları bağışlama yetkisine sahiptir. Kul hakkı da aslında ilk önce Tanrı'ya karşı işlenmiş bir günahdır. Kardeşimizden özür dilememiz gerektiği gibi Tanrı'dan da af dilememiz gerekmektedir. Bu yetkiyle Mesih İsa yeryüzündeyken günahları bağışlamıştır. İncil'de yapılan en önemli vurgulardan biri ise bize karşı işlenen günahları bağışlama emridir. Bizler başkalarını bağışlarsak Tanrı'nın da bizim O'na karşı olan suçlarımızı bağışlayacağı vaadi vardır. Tanrı, bağışlayıcı bir yüreğe sahip olmamıza çok önem verir. Mesih İsa da çarmıhta kendisine bu zulmü yapanları bağışlıyor ve onlar için dua ediyordu.

İslam'da farz olan ibadetlerin yapılmaması da "günah" olarak sayılır.

İslam'da bazı temel günahlar:

1. Allah'a şirk koşmak
2. Öldürmek
3. Zina etmek
4. Alkol almak
5. Kumar oynamak
6. Anne, baba ile ilişkiyi kesmek
7. Büyü yapmak
8. Yalancı şahitlik yapmak
9. Çalmak
10. Faiz almak ya da vermek
11. Herhangi bir kimsenin heykelini ya da resmi ni yapmak
12. Sıkça yalan söylemek

Hristiyanlıkta putlara adanmış yiyeceklerden, kandan, boğularak öldürülmüş hayvanların etinden, fuhuştan, sarhoşluktan, sefahatten kaçınılması vurgulanır. Yalnız bütün emirlerin özetinin “komşunu kendin gibi seveceksin” emrinde toplandığı ve bu emire uymanın bizi bütün günahlardan koruyacağına altı çizilmiştir. Eski Antlaşma'daki 10 Emir ve 613 kural Yeni Antlaşma'da bize empoze edilmez, Mesih İsa bize derin ahlaklığı öğretmiş (Mat. 5-6-7) ve Yasa'yı özünde yaşamamız için Kutsal Ruh'unu bize vermiştir.

Ayrıca Hristiyanlıkta akla gelen fikirlere hakim olmak, yani akla kötü düşünceler getirmemek önemlidir. Kalbin; kibir, şehvet, hırs, açgözlülük, kıskançlık, öfke, tembellik gibi kötü hislerden temiz tutulması ve Ruh'ta yaşamak, sevgide olgunlaşmak üzerinde durulur. İslam'da ise insan, aklına gelen kötü düşünceleri, fiile geçirmediği sürece sorumlu tutulmamaktadır.

Günah konusuna kısaca değinmiş olduk. Tabii ki günah ve Adem konuları hakkında kitaplar yazılacak kadar geniş ve derin konulardır. Son söz olarak şunu söylemekte fayda vardır: Adem ve Havva hikayesini ister birebir gerçek hikaye olarak alın, ister öğüt vermek amaçlı bir benzetme olarak alın, hikayenin özünde günahın bizi sonsuz Kutsal olan ve günaha huzurunda yer veremeyecek (doğası gereği) ve vermeyecek (adil ve kutsal Yargıç) olan Tanrı'dan kopardığını, yozlaşmaya ve sonsuz ölüme doğru götürdüğünü görürüz. Tanrı kötülüğe ve İblis'e dur diyecekti çünkü kutsallığı kötülüğün sonsuzluklar boyunca Kendisiyle beraber var olmasına izin vermez. İnsanlığa olan aşkın sevgi ve merhameti uyarınca Biricik Oğul yargıyı üzerine alarak bizi günahtan ve günahın yargısından kurtarmak için Kendini feda etmiştir. Ancak O'na iman etmeyenler için yargı günü kaçınılmazdır. Tanrı'nın kutsallığı ortaya çıkacak ve kötülük yargılanacak ve sonsuzluklar boyunca ortadan kaldırılacak.

ESKİ ve YENİ ANTLAŞMA

Kutsal Kitap, iki ana kitaptan oluşur. Bunlar; *“Eski Antlaşma” (Tevrat - Zebur - Suhuflar)* ve *“Yeni Antlaşma” (İncil)*’dir.

Eski Antlaşma’nın 39 kitabından ilk 5’i Musa’ya verilen Tevrat’tır. Ama genel olarak da EA (Eski Antlaşma)’ya da “Tevrat” denir. EA Davut’un Mezmurlarını, Süleyman’ın Özdeyişlerini, Vaiz ve Ezgiler Ezgisi kitaplarını; ayrıca Eyüp, Yunus, Yeremya, Yeşaya, Daniel gibi bir kısım peygamberlerin kitaplarını ya da suhuflarını içerir. Dünyada bütün zamanların en çok basılan ve okunan kitabı olan Kutsal Kitap tüm insanlığa hitap eder.

Tanrı’nın tarih boyunca insanlıkla ve İsrailoğulları ile ne gibi antlaşmalar yaptığını bu kitaplardan öğreniyoruz. İlk önce şunu belirtmek gerekir ki ne İsa ne Musa ne de tarihte hiçbir peygamber, kitapları-

nı ya da söylediklerini kendilerine Cebrail'in direk Allah'tan alıp getirdiğini söylerler. Bu tür bir vahiy olgusu tamamen İslam dinine ait bir inanıştır.

Kutsal Kitap ise Kutsal Ruh'un esinlemesiyle peygamberlerin görümlerini, yaşadıkları olayları, Tanrı'ya olan yakarışlarını, Rab'bin onlara olan emirlerini, kulaklarına fısıldadığı konuşmalarını kaleme almalarıyla oluşmuştur. Sadece on emiri Tanrı, taş levhalara bizzat kendisi kazımıştır.

“Öncelikle şunu bilin ki, Kutsal Yazılar'da bulunan hiçbir peygamberlik sözü kimsenin özel yorumu değildir. Çünkü hiçbir peygamberlik sözü insanın isteğinden kaynaklanmadı. İnsanlar Kutsal Ruh tarafından yöneltilerek Tanrı'nın sözlerini iletiler” (2. Petrus 1:20-21).

EA, Yaratılış kitabıyla başlar. Kitap şiirsel şekilde Tanrı'nın dünyayı, içindekileri ve insanı; Adem ile Havva'yı nasıl yarattığını anlatır. Adem ve Havva Aden Bahçesinde. Tanrı'yla beraberdirler. Rab onlarla beraberdi, onlara sürekli görünüyordu. Tanrı insanlıkla ilk “antlaşma”sını bu bahçede yaptı. Bahçenin ürünlerinden istediklerini yiyebileceklerini söyledi. Ancak onlara *“bahçenin ortasındaki 'iyi ve kötüyü bilme ağacından' yemeyin, eğer yerseniz mutlaka öleceksiniz” (Yaratılış 1:26-30 ve 2:16-17)* dedi. Yılanın aldatmasıyla ilk önce Havva sonra da Adem o meyveden yediler. Ve ceza olarak bahçeden, yani cennetten dışarı atıldılar, Tanrı'nın dediği gibi *“ölüm”* cezasını aldılar. Yani günah bir insan

aracılığıyla, ölüm de günah aracılığıyla insanlığa girmiş oldu (*Romalılar 5:12*).

Adem'den sonra onun neslinden Nuh geldi. Dünya çok karışmış, günah ve zulüm her yanı sarmıştı. Dünya, yargıyı hak ediyordu. Tanrı Nuh'a bir gemi yapması için emir verdi. Her hayvandan birer çift gemiye almasını buyurdu. Nuh ile beraber gemiye toplam 8 kişi bindi. Ve Tanrı dünyayı tufanla cezalandırdı. Tufandan sonra Tanrı insanlıkla ikinci "antlaşma"sını yaptı: "Dünyayı bir daha tufan ile yargılamayacağım!" dedi (*Yaratılış 9:11*).

Asırlar sonra Nuh'un soyundan İbrahim geldi. İbrahim'in ismi ilk önce Avram'dı. Rab ona "İbrahim" adını verdi. İbrahim aracılığı ile Tanrı bir "antlaşma" daha yaptı. Bu antlaşmaya göre Tanrı İbrahim'e adını kutsayacağını, neslini yıldızlar kadar çoğaltacağını, diğer milletleri de onun nesli aracılığıyla kutsayacağını söyler. Bu, şarta bağlı olmayan, sadece Tanrı'nın lütfuna bağlı bir antlaşmadır (*Yaratılış 12:1-3 17:1-8*).

İbrahim İshak'ın, İshak Yakup'un babası oldu. Rab Yakup'a İsrail adını verdi. Yahudilere İsrailoğulları denmesinin sebebi budur. Yakup'un 12 oğlu oldu; bunlar İsrail'in 12 oymağı oldular. Yakup'un en sevdiği oğlu Yusuf'tu. Kardeşleri kıskandıkları için ona tuzak kurdular. Tanrı onu ölümden kurtardı. Mısır'a köle olarak satıldı. Yusuf rüyaları tabir ederek, Mısır'da yükseldi. Kenan ilinde kıtlık olunca Yusuf'un kardeşleri Mısır'a buğday almaya geldiler. Yusuf on-

ları tanıdı. Babasını ve bütün ailesini Mısır'a getirtti. Böylece Yahudiler Mısır'a yerleştiler.

Buraya kadar dikkat ettiyseniz bahsi geçen isimler, İslam geleneğine göre peygamberdirler. Ama Tevrat'a göre Nuh'un haricindekiler Yahudilerin önemli atalarıdır. Tanrı onları herhangi bir dini yaymaları için vazifelendirmiş değildir.

Asırlar geçer, Yahudilerin sayısı Mısır'da çoğalmıştır. Mısır'ın başına Yusuf'tan hiç haberi olmayan bir firavun geçer. Yahudileri köle olarak çalıştırır. Tanrı İbrahim'e verdiği sözü hatırlar ve onun soyu olan Yahudileri bu sürgünden ve kölelikten kurtarmak için Musa'yı vazifelendirir. Musa'ya, abisi Harun'u yardımcı olarak verir. Musa'nın vazifesi firavunu ya da Mısır halkını kendi dinine çağırmak değil, kendi milleti olan Yahudileri "vadedilmiş topraklar" olan bugünkü Kudüs ve çevresine getirmektir. Birçok mucizeler sonucunda firavun, Yahudileri bırakmak zorunda kaldı.

Çölde Tanrı, Musa aracılığıyla İsrailoğullarıyla büyük bir "antlaşma" yaptı. "Eski Antlaşma" denince bu antlaşma kastedilir. Bu antlaşma çok kapsamlıdır ve çok uzun süre, İsa gelene kadar sürmüştür. Tanrı, Musa'ya "Yasa'yı" (Şeriat) verdi. Bu Yasa on emirle beraber birçok kuralları içeriyordu (Çıkış 34:28). Bu kuralların özü de günahlara karşı sürekli, kahinler aracılığıyla kutsal tapınakta Tanrı'ya kurbanlar sunulmasıydı (Çıkış 20,21,22 ve 23). Musa, Tanrı'nın İsrail halkından büyük bir peygamber çıkaracağından bahsetti.

Eski Antlaşma dönemi bin yılı aşkın sürdü. Bu arada Yahudiler, İsrail'e yerleştiler. Ama Tanrı'dan sürekli kopup günahlara giriyorlardı. Tanrı da diğer milletleri onlara karşı kaldırıyor, onların eliyle cezalandırıyordu. İsrailoğulları, Hakimler döneminden sonra bir kral tarafından yönetilmek istendiler. Saul kral olarak seçilip mesh edildi. Saul'dan sonra Davut kral oldu. Davut İsrail'i birleştirdi. İsrail'in en büyük düşmanı olan Filistilere -günümüz Filistin'i ile bir ilgisi yoktur- karşı büyük zaferler kazandı. Davut Tanrı'ya hep yakındı, O'na danışır, O'nun yollarını arardı. Tanrı'yı sürekli Mezmurlarla över ve dualarla O'na yakarırdı. Davut, Mezmurlarında İsa Mesih'ten Rab ve Oğul diye bahseder. Kendisine manevi çobanlık etmesinden söz eder.

Tanrı, Davut ile de bir antlaşma yaptı. Bu antlaşma Süleyman ile başladı ancak Davut soyundan gelen İsa Mesih ile sonsuzluklar boyunca devam edecektir. *"Sen ölüp atalarına kavuşunca, senden sonra soyundan birini ortaya çıkarıp krallığını pekiştireceğim. Adıma bir tapınak kuracak olan odur. Ben de onun krallığının tahtını sonsuza dek sürdüreceğim. Ben ona baba olacağım, o da bana oğul olacak. Kötülük yapınca, onu insanların değneğiyle, insanların vuruşlarıyla yola getireceğim. Ama senin önünden kaldırdığım Saul'dan esirgediğim sevgiyi hiçbir zaman esirgemeyeceğim. Soyun ve krallığın sonsuza dek önümde duracak; tahtın sonsuza dek sürecektir."* (2. Samuel 7:12-16)

Davut'un oğlu Süleyman, Tanrı'dan bilgelik istedi. Bu, Tanrı'nın hoşuna gittiği için ona hem bilgelik hem de en büyük krallığı verdi. Süleyman, Tanrı'ya büyük bir mabet yaptırdı. Davut'tan 14 kuşak sonra Yahudiler yine çok bozuldular. Tanrı onlara Babil'e sürgün cezası verdi. Sürgün yıllarında Daniel Peygamber ortaya çıktı. Daniel Peygamber rüyalarında gördüğü "göğün bulutları içerisinde gelecek olan bir insanoğlundan" bahsetti. (Daniel 7:13-14)

Milattan önce 400 yılına kadar birçok peygamberler gelmiştir. Bunlar gelecekte haber verdiler. Bir "Mesih" in, bir kurtarıcının, krallığı sonsuzlara kadar sürecek bir kralın, "büyük çoban", "kutsal babanın", "barış prensinin" geleceğinden bahsederek. Bu peygamberlerden özellikle Yeşaya (M.Ö. 700-600) çok açık şekilde İsa'dan bahseder. *"Çünkü bize bir çocuk doğacak, Bize bir oğul verilecek. Yönetim onun omuzlarında olacak. Onun adı Harika Öğütçü, Güçlü Tanrı, Ebedi Baba, Esenlik Önderi olacak"* (Yeşaya 9:6).

Ve İsa gelir. 30 yaşlarında göreve başlar. İsa'nın zamanında, dünya yine Nuh'un zamanındaki gibi günah ve zulüm ile doludur. İsrail de Roma sömürgesi halindedir. İsa Mesih fakir, köylü bir ailede doğdu. Doğumunda göç etmek zorunda kaldılar. Bir ahırda doğdu. Gurbette büyüdü. Resmi bir eğitim almadı ya da önemli bir hocanın yanında yetişmedi. Tüm ömründe doğduğu yerden en fazla 300 km kadar uzağa gitti. Hiçbir makamı olmadı, ne vali, ne kral ne de imparatordu, ne de orduları olan bir generaldi.

İsa Mesih günahları bağışlatan Tanrı kuzusu olarak, insanların canlarının kurtulması için üç sene hizmet etti. 33 yaş gibi genç bir yaşta da öldü. Ama bu kadar kısa sürede insanlık tarihini kökünden değiştirecek bir etki bıraktı. Sadece bu bile O'nun yüceliğini göstermeye yetecektir!

Meryem aracılığıyla biliyoruz ki babasız dünyaya geldi. İlk ortaya çıktığında kendine 12 talebe (Havari) seçti. 3 sene boyunca birçok mucizeler gösterdi. Körlerin gözlerini açtı, kötürümleri, cüzzamlıları, sara hastalarını ve daha birçok hastalıkları iyileştirdi. Ölüleri diriltti. Günahları affetti, bu yüzden Yahudiler O'nu taşlamaya kalktılar. Çünkü "Tanrı'dan başkası günahları affedemez, sen kendini Tanrı'ya denk tutuyorsun" diyorlardı. Çok uzun yıllar harca-yıp, bir yığın kuralları olan bir din kurmaya gelmedi. Başlangıçtan beri söylediği "ihtiyarlar ve din bilgileri tarafından ele verileceği, işkence görüp öleceği ve tekrar dirileceği" idi. "Kutsal yasayı değiştirmeye gelmedim, onu tamamlamaya geldim" diyordu.

Verdiği nasihatlerde *"düşmanlarınızı dahi sevin, size zulmedenler için dua edin ki Göklerdeki Babanız'ın çocukları olasınız. Çünkü O güneşini hem doğruların, hem eğrilerin üzerine doğurur. Yağmurunu hem iyilerin, hem kötülerin üzerine yağdırır. O mükemmel olduğu gibi siz de mükemmel olun"* diyerek ahlakı en üst seviyeye çekti. Kutsal Yazıları *"Rab'bin olan Tanrı'yı bütün ruh, kalp ve aklınla seveceksin. Ve komşunu kendin gibi seveceksin"* di-

yerek özetledi. Tutuklanmadan önceki son gecesinde, havarileri ile beraber yediği son akşam yemeği sırasında, onlara uzun uzun olacakları, göklerin krallığını anlattı (*Yuhanna 12-18*). Burada İsa, Tanrı'nın insanlıkla olan **“Yeni Antlaşması'nı”** bildirdi

“Size yeni bir buyruk veriyorum: Birbirinizi sevin. Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin!” (*Yuhanna 13:34*).

“Sonra eline ekmek aldı, şükredip ekmeği böldü ve onlara verdi. ‘Bu sizin uğrunuza feda edilen bedenimdir. Beni anmak için böyle yapın’ dedi. Aynı şekilde, yemekten sonra kâseyi alıp şöyle dedi: ‘Bu kâse, sizin uğrunuza akıtılan kanımla gerçekleşen yeni antlaşmadır’” (*Luka 22:19 – 20*).

İSA KİMDİR?

Kaynak: “A Ready Defense” (Hazır Müdafa),
Josh McDowell
Çeviri: Bayram Erdem

İsa Mesih’in, “**Tanrısallığı**” O’nu sadece harika şeyler yapmış iyi bir insan ya da bir peygamber olarak gören popüler şüphecilerin hilelerinden kurtarmıştır. O’nu sadece bir peygamber ya da iyi bir ahlak hocası olarak gören bu hileli yaklaşım, sıkça ilim adamları tarafından tek kabul edilebilir ya da tek akılcı sonuç olarak lanse edilir. Mesele şudur ki; çoğu kişi bunu baş sallayarak onaylar, ama bunun ne kadar yanlış bir çıkarım olduğunu fark etmez.

İsa'nın Tanrı olma iddiasının analizi:

Cambridge Üniversitesi'nde profesörlük yapmış ve bir zamanlar agnostik olan C. S. Lewis bu konuyu çok net şekilde anlamış ve ifade etmişti.

Lewis şöyle yazar:

“Burada insanların, O'nun hakkındaki şu saçma iddialarını durdurmaya çalışıyorum: ‘İsa’yı kabul etmeye hazırım, ama O'nun Tanrı olma iddiasını kabul edemem!’ Bu kesinlikle söylemememiz gereken bir şeydir. Sadece sıradan bir insan olan biri İsa'nın dediklerini söylerse, o zaman büyük bir ahlak hocası olmaz. Böyle biri ya bir delidir – ben bir haşlanmış yumurtayım diyen biriyle aynı seviyede – ya da cehennem şeytanlarından biridir. Seçiminizi iyi yapmalısınız. Bu kişi ya gerçekten Tanrı Oğlu'ydu ya da bir deli veya daha kötüsü.”

Lewis şöyle devam eder:

“O'na deli deyip durdurabilir, suratına tükürebilir ve ‘şeytan’ diye öldürebilirsiniz veya dizlerinin dibine çöküp O'na, ‘Rab ve Tanrım’, diyebilirsiniz. Ama hiçbir şekilde, ‘O sadece çok ahlaklı bir öğretmendi’, diyerek bilgiçlik taslamayalım. O bize böyle bir seçenek bırakmadı. Böyle bir amacı olmadı.”

Yale Üniversitesi'nde Hristiyanlık Tarihi Profesörü Kenneth Scott Latourette'in şu sözlerine kulak verelim:

“İsa’yı kayda değer yapan O’nun öğretileri değildir, bunlar ancak O’nun farklı olduğunu göstermeye yeterlidir. Asıl olan öğretilerin kişinin kendisi ile karışımıdır. Bu ikisini ayıramazsınız.”

İsa, Tanrı olduğunu iddia etti. Başka hiçbir seçenek sunmadı. İddiası ya doğrudur ya da yalan, bu yüzden bu konuya ciddiyetle eğilmemiz gerekir.

İsa’nın havarilerine sorduğu, **“sizce Ben kimim?”** (Matta 16:15) sorusunun birkaç alternatif cevabı vardır.

İlk olarak, farz edelim ki, Tanrılık iddiası yanlıştı. Eğer yanlışa, o zaman bu bize iki alternatif bırakıyor: Ya kendisi de bunun yanlış/yalan olduğunu biliyordu ya da bilmiyordu. Her iki seçeneği de ayrı ayrı göz önüne alacağız ve delillerle inceleyeceğiz.

O bir yalancı mıydı?

Eğer İsa iddiasını yaptığında, Tanrı olmadığını biliyorduyorsa, o zaman yalan söylüyordu ve takipçilerini kandırıyordu. Eğer yalancıydıysa, aynı zamanda ikiyüzlüydü de çünkü diğerlerine ne pahasına olursa olsun dürüst olmalarını buyuruyordu. Bu O’nu aynı zamanda bir şeytan yapar, çünkü onlara sonsuz kaderleri için kendisine güvenmelerini söylemişti. Eğer iddialarını yerine getiremeyeceğini biliyorduyorsa, o zaman o gerçekten çok kötü bir varlıktır.

Son olarak, gerçekten bir ahmaktır çünkü bu tanrılık iddiası kendisinin çarmıhta ölümüne sebep olmuştur.

Birçokları, “İsa iyi bir ahlak hocasıydı”, diyecektir. Ama gerçekçi olalım. Nasıl hem iyi bir ahlak öğretmeni olup hem de aynı zamanda insanları öğretilerinin en önemli konusu olan kendi kimliği hakkında bilerek yanlış yönlendirmiş olabilir? Eğer öyleyse O’nun yalancı bir sahtekâr olduğu sonucuna varırsınız. İsa hakkındaki bu görüş, ne O’nunla ne de O’nun hayatı ve öğretilerinin sonuçlarıyla uyuzmaz.

Her nerede İsa duyurulduysa, hayatlar iyi yönde değişmiştir, halklar iyi yönde değişmiştir, hırsızlar dürüst olmuşlardır, alkolikler iyileşmişlerdir, nefret dolu kişiler sevecen kişiler olmuşlardır, adaletsiz kişiler adaletli olmuşlardır.

William Lecky, Birleşik Krallığın önemli tarihçilerinden ve kurumsal Hristiyanlığa karşı olan biri olarak şöyle yazmıştır, “*Hristiyanlığa mahsus bir şeydir ki, dünyaya ideal karakteri sunmuştur. Bu karakter ile 18. yüzyıl boyunca olan değişimlerde insanların kalplerini tutkulu bir sevgi ile esinlemiştir. Kendisinin her yaş ve millet üzerinde, her mizaç ve şartta etkili olduğunu göstermiş; sadece en yüksek erdemlerin kılavuzu olmayıp aynı zamanda bunları uygulamanın en güçlü güdüsü olmuştur. İsa’nın aktif hayatının üç kısa yılının bu sade kayıtları insanların kalplerini yenilemede ve yumuşatmada tüm zamanların*

filozoflarının tetkiklerinden ve moral hocalarının öğütlerinden daha fazlasını gerçekleştirmiştir.”

Tarihçi Philip Schaff şöyle der:

“Mantık, sağduyu ve deneyim adına soruyorum, nasıl olurda bir sahtekâr -düzenbaz, bencil, ahlaksız biri- başından sonuna kadar tarihin en erdemli, temiz ve saf karakterini icat edip sonuna kadar da bu karakteri muhafaza edebilmiştir? Nasıl olurda, böyle biri bu kadar eşsiz bir yardım, yüksek ahlak ve yücelik planı yapıp ve bunu çağının ve halkının çok kuvvetli önyargılarına rağmen taşır ve bu plan için hayatını dahi verir?

Eğer İsa insanların kendisini takip etmesini ve Tanrı olarak inanmalarını istiyorduyorsa, neden Yahudilere gitsin? Neden Nasıralı bir marangoz olarak, küçük ve nüfusu az bir kasabaya ve Tanrı'nın bölünmez birliğine tamamen topyekûn inanan bir halka gitsin? Neden birçok Tanrı'ya ve onların değişik tezahürlerine inanan Mısır'a ya da Yunanistan'a gitmedi?

İsa'nın yaşadığı gibi yaşayan, öğrettiği gibi öğreten ve İsa'nın öldüğü gibi ölen biri, bir yalancı olamaz!”

O bir deli miydi?

Eğer İsa'nın bir yalancı olamayacağı kesinse, o zaman yanlışlıkla kendini Tanrı olarak düşünüyor

olamaz mı? Ne de olsa, hem samimi hem de aynı zamanda hatalı olmak mümkündür.

Ancak şunu iyi hatırlamamız gerekir ki, birinin bu kadar koyu tektanrıci bir kültürde, kendini Tanrı sanması ve onlara sonsuz hayatlarının kendine inanmalarına bağlı olduğunu söylemesi, çok hafife alınacak bir fantezi değildir. Aksine en yüksek maddada bir çılgınlıktır.

Mesih böyle biri miydi?

Birinin kendini Tanrı sanması, günümüzde kendini Napolyon sanması gibidir. Böyle biri zihinsel problemleri olan, kendini kandıran ve büyük olasılıkla kendisine ya da başkasına zarar vermemesi için kilit altında tutulacak biridir.

İsa Mesih'te, böyle bir akıl hastası kişide görülecek olan anormallik ve dengesizlik gibi semptomları görmüyoruz. O'nun dengesi, soğukkanlılığı ve sakinliği hasta birine göre gerçekten mükemmeldir.

Noyes ve Kolb, tıbbi yazılarında, şizofrenik birinin realistikten daha çok otistik (içe kapalı) olacağını belirtmişlerdir. Şizofrenik kişi dünyanın gerçeklerinden kaçmayı arzular.

Diğer olayların ışığında açıkça görüyoruz ve biliyoruz ki, İsa'yı zihinsel olarak bozuk hayal etmek çok zordur. Burada da tarihte kaydedilmiş en olağanüstü sözleri söylemiş biri söz konusudur. Onun öğretileri birçoklarını zihinsel tutsaklıklardan kurtarmıştır.

Clark H. Pinnock şöyle sorar:

“O kendi büyüklüğü karşısında aldanıyor muydu, bir paranoyak, yanlışlıkla insanları aldatan biri, bir şizofren miydi? Aksine, öğretilerinin kalite ve derinliği, O’nun zihinsel olarak sağlamlığını ve mükemmelliğini desteklemektedir. Keşke biz de O’nun kadar akli başında olabilsek!”

Kaliforniya Üniversitesi’nden bir genç bana, psikoloji profesörünün kendisine, hastalarına tek yapması gerekenin Kutsal Kitap’ı açıp İsa Mesih’in öğretilerinden bir kısım okumak olduğunu; ihtiyaçları olan danışmanlığın bu olduğunu, söylediğini iletti.

Psikiyatrist J. T. Fisher şöyle bir ifadede bulunur, *“Eğer bütün yetkili psikolog ve psikiyatristlerin akıl sağlığı hakkındaki tüm otoritesi olan makalelerini bir araya toplasanız – eğer bunları birleştirseniz ve arıtıp, tüm fazla kelimeleri çıkarıp eleseniz – ve eğer eti alıp maydanozu bıraksanız ve eğer bu saf, öz bilimsel bilgiyi alıp yaşayan en büyük bir şair, en güzel şekilde ifade etse; ancak dağdaki vaazın (Matta 5-6-7) tuhaf ve eksik bir özeti gibi olacaktır ve bu karşılaştırmadan çok ağır yaralı çıkacaktır. Yaklaşık 2000 senedir Hristiyan dünyası, meyvesiz ve usanmak bilmeyen arzularının cevabını ellerinde tutmaktadırlar. Burada iyimser, sağlıklı bir aklıbaşındalık ve memnuniyetle dolu başarılı bir insan hayatı için kılavuz vardır.”*

C. S. Lewis şöyle yazar:

“İsa Mesih’in hayatı, öğretileri ve sözlerine tarihsel olarak bir izah vermenin zorluğu, Hristiyanların izahından daha zor olmaması manidardır. Muhakeme ve derinlik arasındaki farklılık... Eğer gerçekten Tanrı değilse, öğretilerindeki şahlanmış megolomanyaklığı izah etmek mümkün değildir. Bu yüzden Hristiyan olmayan hipotezler durmaksızın hayranlık uyandırmada birbirleriyle yarışır.”

Philip Schaff şöyle mantık yürütür:

“Böyle bir bilgelik – gök kadar berrak, dağ havası kadar tazeleyici, kılıç kadar keskin ve derine işleyen, her zaman hazır ve her zaman kendine hakim – kendi karakter ve misyonuna dair sonuna kadar güvenilir mi? Akıl almaz bir hayal gücü!”

İsa Rab miydi?

Ben şahsen İsa’nın deli ya da yalancı olduğu sonucuna varamıyorum. Geriye kalan tek alternatif sonuç, O’nun dediği gibi Tanrı Oğlu Mesih olduğudur.

Yahudilerle tartıştığım da verdikleri cevap çok enteresandır. Genellikle İsa için ahlaklı, dik duran, dini bir lider, iyi bir adam ya da bir nevi peygamber olduğunu söylerler. Ben de onlara İsa’nın kendi için söylediklerini ve üçlü dilemmayı (yalancı, deli veya Rab) paylaşıyorum.

O zaman İsa yalancı mıydı, diye sorduğumda, keskin bir, “hayır!” gelir. Sonra, “deli olduğuna mı inanıyorsunuz?” diye sorarım. Cevap, “elbette hayır” olur. Peki, “Tanrı olduğuna inanıyor musunuz?” dediğim de, derin bir nefes almadan, tekrar, “kesinlikle hayır” cevabını alırım. Ancak maalesef, başka bir seçenek yok.

Bu üç alternatif hakkındaki mesele hangisinin mümkün olduğu değil. Üçünün de mümkün olduğu gayet açık, asıl soru, “İsa Mesih bunlardan hangisidir?”

O’nun hakkında yapacağınız seçim boşuna alınmış bir karar olmamalı. O’nu “büyük bir ahlak hocasıydı”, diyerek rafa kaldıramazsınız. Böyle bir seçeneğiniz yok. O ya bir yalancı ya bir deli ya da Rab ve Tanrı’dır. Bir seçim yapmalısınız.

Ancak havari Yuhanna’nın yazdığı gibi, *“bunların yazılmasının sebebi siz de İsa’nın Tanrı Oğlu Mesih olduğuna inanarsınız...”* – daha önemlisi – *“inanarak O’nda sonsuz hayatınız olsun.”* (Yuhanna 20:31)

Deliller açık şekilde İsa’nın Rab olduğundan yanadır. Bazı insanlar, maalesef, bu açık delilleri reddederler, çünkü bunlar ahlaksal yaptırımlar içerir. O’nu Rab diye çağırmanın gerektirdiği uygulamalarla yüzleşmek istemezler.

NEREDEN ÇIKTI BU ÜÇLÜ BİRLİK (TESLİS)?

Teslis (Üçlü Birlik) terimi Yeni Antlaşma'da da Eski Antlaşma'da da geçmez. Aynen Tevhit teriminin Kuran'da geçmediği gibi. Ancak hem Eski hem Yeni Antlaşma'da yani tüm Kutsal Kitap'ta Tanrı'nın Birliği, tek oluşu kuvvetle vurgulanmasına karşın Tanrı için kullanılan kelimeler ve Tanrı'nın konuşmasındaki bağlamlar göz önüne alındığında Tanrı'nın içinde birden fazla kişi, kişiler olduğu net ve açıktır. Ayrıca Yeni Antlaşma'da İsa Mesih'in karakterine, yetkilerine, sıfatlarına baktığımızda ve bunların üzerine Baba Tanrı, Kendi ve Kutsal Ruh için söylenenlerini ele aldığımızda Tanrı'nın tek olmakla beraber içinde 3 kişiyi barındırdığı dolayısıyla Üçlü Birlik olduğu gerçeğine ulaşmamız kaçınılmaz olur.

Eski Antlaşma'da Baba, Oğul ve Kutsal Ruh ayrımları keskin olarak karşımıza çıkmamakla beraber Tanrı içinde bir çokluk olduğu Yahudi teolog ve ilahiyatçıları tarafındanda idrak edilmiş ve "Kelam", "Rab'bin Meleği" gibi kavramlarla bunlar izah edilmeye, açıklanmaya çalışılmıştır.

Buna birkaç örnek vermek gerekirse: Yaratılış 1:26 Tanrı (Elohim), "Kendi suretimizde, kendimize benzer insan yaratalım" dedi, "Denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, evcil hayvanlara, sürüngenlere, yeryüzünün tümüne egemen olsun." Bu ayetinin orijinal dili İbranicede Tanrı için kullanılan kelime Elohim'dir ve en az 3 ya da daha çok Tanrılar anlamına gelir ancak yüklem tekildir: "dedi." Tek tanrı için "Eloha", 2 Tanrı için "Eloheim" (İbranice'de de Arapçada olduğu gibi 2'li çoğul için özel kelimeler vardır) demesi gerekirdi. Eski Antlaşma'da Elohim kelimesi birçok yerde geçer ve her zaman yüklem tekildir. Bu ilk bakışta gramer hatası gibi gözükse de Tanrı'nın çoklu birlik olduğu göz önüne alınınca hata olmaktan çıkar.

Bir başka örnek: Yaratılış 18:1-3: *İbrahim günün sıcak saatlerinde Mamre meşeliğindeki çadırının önünde otururken, RAB kendisine göründü. İbrahim karşısında üç adamın durduğunu gördü. Onları görür görmez karşılamaya koştu. Yere kapanarak, "Ey efendim, eğer gözünde lütuf bulduysam, lütfen kulunun yanından ayrılma" dedi. Görüldüğü üzere RAB (YHV) kendisine göründü (tekil yüklem) demesine rağmen İbrahim 3 kişi görmüştür.*

Bir diğer örnek; Mezmur yazarı 2 Tanrı varmış gibi konuşmaktadır:

Mezmur 45:6-7 (Benzer örnekler bkz. Mezmur 2:7,12; Mezmur 110:1;)

6 Ey Tanrı, tahtın sonsuzluklar boyunca kalıcıdır,
Krallığının asası adalet asasıdır.

7 Doğruluğu sever, kötölükten nefret edersin.

Bunun için Tanrı, senin Tanrın,

Seni sevinç yağıyla

Arkadaşlarından daha çok meshetti.

Bir başka örnek: Daniel 7:13-14 “Gece görümlerimde insanoğluna benzer birinin göğün bulutlarıyla geldiğini gördüm. Eskiden beri var Olan’ın yanına doğru ilerledi, O’nun önüne getirildi. Ona egemenlik, yücelik ve krallık verildi. Bütün halklar, uluslar ve her dilden insan ona tapındı. Egemenliği hiç bitmeyecek sonsuz bir egemenlik, krallığı hiç yıkılmayacak bir krallıktır.”

İsa Mesih Daniel peygamberin burada kullanmış olduğu insanoğlu (asla ademoğlu kullanmaz) tabirini Kendisi için sıkça kullanır. Hatta küfre girmek ile suçlanmasının ve ölüme mahkum edilmesinin sebeplerinden biri tapınakta başkahin ve kahinler tarafından yargılanırken yine bu tabiri Kendisi için kullanmasıdır. Bu tabir Tanrısallığını ortaya koyduğu için, uluslardan insanların O’na tapınacağını bildirdiği için (2000 sene sonra bunun tarihte her ba-

kımdan gerçekteştiğini net bir şekilde görebiliyoruz) başkahin elbisesini yırtmış, kahinlerle beraber O'nu küfre girmekle suçlamış ve ölüm cezasına çarptırmıştır (Markos 14:60-62).

Bir diğer örnek; İsa Mesih'in dünya yaratılmadan önce var olması, kökeninin zaman öncesine dayandığıdır. Bu hakikat Eski Antlaşma peygamberleri tarafından dile getirildiği gibi başta Peygamber Yahya ve Yeni Antlaşma elçileri tarafında onaylanmıştır. Bkz. Mik. 5:2; Yşa. 44:6; Neh. 9:5; Yu. 1:1; Yu. 1:15; Va. 1:8; Va. 21:6; Yu. 8:58 ("İbrahim doğmadan önce Ben Varım!"); Yu. 17:5 (İsa: "Baba, dünya var olmadan önce ben senin yanındayken sahip olduğum yücelikle şimdi beni yanında yücelt.")

Bir diğer dikkat çeken hususta Mesih İsa'nın kendisine tapınıldığında bunu kabul etmesi, Kendi adıyla Kendisinden istenildiğinde dualara cevap vereceği ve hatta 2 ya da 3 kişi O'nun adıyla bir araya geldiğinde O'nun da onlarla beraber orada olacağını söylemesidir. Aynı şekilde Kutsal Ruh'un da imanlıların arasında ve içinde yaşayacağını, onlara Yardımcı olacağını, onları yönlendirip, ayetleri hatırlatarak ikna edeceğini bu şekilde Mesih İsa'yı yücelteceğini bildiriyor. Kuşku yok ki bunlar tamamen tanrısal özelliklerdir. Bkz. Mat. 14:33; Mat. 28:9; Lu. 24:52; Yu. 14:14; Yu. 20:28; Va. 5:14; Mat. 18:20; Yu. 14:16-17; Yu. 15:7; 16:24; Elç. 2:1-3; Rom. 8:9-11.

Mesih İsa günahları bağışladığı gibi yargı günü bulutlar içerisinde geleceğini (E.A.'de Tanrı için

kullanılan bir tabirdir), Baba nasıl yüceltiliyorsa Oğul da aynı şekilde yüceltilmesi için görkemli tahtına oturup insanlığı yargılayacağını da açıkça dile getirmiştir. Bkz. Mar. 2:5; Mat. 19:28; Mat. 25:31; Yas. 33:26; Mez. 68:4,33; Yer. 4:13; Yşa. 19:1, Ağı. 2:1; Ağı. 3:44; Hez. 1:4; Hez. 30:3; Mat.28:18; Yu. 5:19,27; Mez. 96:13; Yu. 5:22

Bir diğer kayda değer husus ise Eski Antlaşma'da Tanrı için kullanılan sıfatlar ve unvanları İsa Mesih kendi için tekrarlar. Bunlarda bazıları Çoban, Işık, Tek Kurtarıcı, Kaya, Sığınak, Yaşam kaynağı olması, hayat veren ve her zaman ve her yerde olma (Bkz. [Mez. 23; Vai. 12:11; Yu. 10:11-16]; [Mez. 27:1; Yu. 8:12]; [Ey. 19:25; Mez. 18:2; Mez. 19:14; Mez. 140:7; Yşa. 43:1,11; Yşa. 63:16; Hoş. 13:4; Sef. 3:17; Zek. 9:9; Lu. 1:46-47, 69-71; Lu. 2:10-11; Yu. 4:42; Elç. 5:31, Lu. 20:17; Mat. 11:28; Yu. 6:37; Mez. 36:9; Yu. 6:35,48;53; Yu. 8:12]; [Yar. 2:7; Yu. 5:21 Yu. 10:28]; Yar. 1:1; Mez. 139:8; Ma. 18:20]).

Referans ayetlerle gözler önüne sermek istediğimiz son bir nokta da Oğul'un ve Kutsal Ruh'un Baba'dan çıkıp dünyaya gelmeleri, Baba ile bir olmaları ve imanlıların onlar adıyla dua edip ve vaftiz olmaları çağrısıdır. Tabiki Tanrı'dan başkasına kulluk edilemez (Bkz. Yu. 8:42; 13:3; 16:27-28; 17:8; Yu. 15:26; Mar. 13:22; Yu. 1:18; 5:19-20; Mat. 28:19; Mar. 3:28-29; Luk. 3:21-22; Rom. 8:27; 2. Ko. 13:14; Ef. 4:30; Ef. 6:18; İbr. 3:7-8; Yah. 1:20)

Kişisel olarak Teslis'i biraz daha kavramamda bana en çok yardımcı olan Tertullianus'un (i.S.160-225) güneş örneğidir. Başta şunun altını çizmek gerekir ki hiçbir örnek mükemmel bir şekilde konuyu izah edemez ancak temsilde hata olmaz. Bu örnekte Tanrı güneşe benzetilir, Baba Tanrı güneşin kendisi gibidir, Oğul ışığı, Kutsal Ruh ise ısı gibi, kaynaklarını Baba'dan alırlar ve Baba'dan çıkıp dünyaya gelerek insanlığa ulaşırlar. Her ne kadar ışığından ve ısından ayrı ayrı bahsedebiliriz de güneş tektir. Aynı şekilde Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'tan ayrı ayrı bahsedebiliriz ancak Tanrı tektir.

Bizim için Tanrı'nın Üçlü Birlik doğasını anlamak ve iman etmek açısından Mesih İsa'nın yüceliği ve tanrısallığı bağlayıcı ve düğüm bir noktadır. Mesih İsa'nın yüceliğini tek bir yazıda anlatmak ve yeteri kadar referans ayetler vermek imkansızdır. Ancak her ne kadar Tanrı'nın doğasının gizemini anlamaya çalışsakta bazen bu çaba bir karıncanın insanı kavramaya çalışmasından öteye geçememektedir. Tanrı gizemlidir ve gizdedir. Biz günahkâr kullar olarak kendi çabamızla Tanrı'ya yaklaşamayacak ve O'nu göremeyeceğimiz gibi ancak O bize Kendisini ne kadar açarsa O'nu o kadar bilebiliriz. Yeni Antlaşma ile birlikte Tanrı'nın Üçlü Birlik doğası biraz daha ortaya çıkmıştır. Yine de yüreklerimizde buna tam ikna olmak için Kutsal Ruh'un yardımına ihtiyacımız olacaktır. Bu konuda dua edebiliriz.

Yazımızı tamamlarken sizi Şu ayetlerle baş baŐa bırakıyoruz: Filipililer 2:5-11 *Mesih İsa'daki düşünce sizde de olsun. Mesih, Tanrı özüne sahip olduğu halde, Tanrı'ya eŐitliđi sımsıkı sarılacak bir hak saymadı. Ama kul özünü alıp insan benzeyişinde doğarak ululuğunu bir yana bıraktı. İnsan biçimine bürünmüş olarak ölüme, çarmıh üzerinde ölüme bile boyun eğip kendini alçalttı. Bunun için de Tanrı O'nu pek çok yükseltti ve O'na her adın üstünde olan adı bağışladı. Öyle ki, İsa'nın adı anıldığında gökteki, yerdeki ve yer altındakilerin hepsi diz çöksün ve her dil, Baba Tanrı'nın yüceltilmesi için İsa Mesih'in Rab olduğunu açıkça söylesin.*

ÇARMIH NEDEN GEREKLİYDİ?

Soru: Tanrı'nın bizi bağışlayabilmesi için İsa'nın ölmesi gerçekten gerekli miydi? Bizden birbirimizi bağışlamamızı bekliyor, üstelik kimseye bir zarar gelmeden; öyleyse Tanrı'nın bizi bağışlayabilmesi için İsa'nın ölmesi neden gerekliydi?

Cevap: İlk önce çarmıhta İsa'nın nasıl bir ölüm yaşadığını göz önüne getirmek istiyorum. İsa, Romalı askerler tarafından özel kırbaçlarla kırbaçlandıktan sonra Golgota tepesine çarmihini kendisi taşıdı. Bu kırbaçlar birçok koldan oluşuyordu ve uçlarına takılı olan keskin metal ve kemik parçaları vurulduğunda insan vücudundan parça et koparabiliyordu. Eğer sırt değil de karın kısmına denk gelirse, karnı deşip bağırsakların dışarı çıkmasına yol açarak

ölüme sebep olurdu. Mesih İsa, çarmıha ayaklarından ve bileklerinden çakılarak yerleştirildi. Vücudu saatlerce asılı kaldı. Kan kaybı ve kan yutma söz konusuydu; ancak ölümü, artık yorulan vücudun nefes almak için kendisini itemeyecek duruma gelmesinden dolayı boğulma sonucu oldu.

Şimdi sorumuza geri dönecek olursak; böyle bir ölüm neden gerekliydi? Şefkatli ve sevecen olan Tanrı bizi basitçe affedemez miydi? Bu ve buna benzer sorular sormak önemlidir. İmanımızda derinleşmek ve Tanrı'yı daha iyi tanımak için gereklidir.

Bu sorunun cevabının iki yönü var ve bu iki cevabı verdikten sonra onları birleştirmek gerekmektedir. 11. yüzyıl sonunda yaşamış Başepiskopos Anselm'e göre böyle bir soruyu soranlar, gerçekten günahın ciddiyetini ya da başka bir deyişle günahın ne kadar ağır bir şey olduğunu anlayamamış yahut düşünmemişlerdir. Yine buna benzer ikinci cevap ise bu soruyu soranların Tanrı'nın ne kadar yüce ve kutsal olduğunu tam anlayamamış ya da göz önünde bulundurmamışlardır.

Tanrı'nın insanları affetmesi ile insanların birbirlerini affetmeleri aslında kıyaslanamaz. Evet, Mesih bize birbirimizi affetmezsek affedilmeyeceğimizi anlatan kıssalar anlattı. Dua etmeyi öğretirken *"Göklerdeki Babamız, biz bize karşı günah işleyenleri affettiğimiz gibi sen de bizi affet"* diye öğretti; fakat bu öğretilerin özü, merhametsiz bir yüreğe sahip olursak affedilmemizin imkansız olacağıdır. Ayrıca

Mesih bu öğretileri verirken çarmıh O'na sürpriz ya da sır değildi.

Çarmıhta kanı aracılığıyla birçoklarının canını fidyeye olarak satın alacağını baştan beri biliyordu. İsa Mesih'e iman ettiğimizde artık O'nun çarmıh aracılığıyla affedemeyeceği bir günah yoktur. Tanrı'nın affetmesi günahlı birinin başka günahlı birini affetmesi gibi değildir. Günahımızla zaten Tanrı'ya bir zarar ya da ziyan veremeyiz. Tanrı'nın kendisi bizzat günahın tarifini yapan ve kanunları koyandır. Günah ise Tanrı'ya karşı gelmek, baş kaldırmak ve Tanrı'nın Kutsal Ruh'unu kederlendirmektir.

Burada sorulması gereken asıl soru: "Tanrı için affetmek neden zor?" değil "Nasıl oluyor da Tanrı affetmeyi mümkün kılıyor?" olmalıdır. Carnegie Simpson'ın bu husustaki sözü çok yerindedir; "af-fetmek insanlar için vazifelerin en basiti iken, Tanrı için problemlerin en derini!" Tabii ki günah kaçınılmazdır. **Çünkü günah asi insanın mükemmel Tanrı kutsallığıyla çarpışmasından ortaya çıkar.** Mükemmel olan Tanrı'nın bu asi ve günahkâr insanları affetmesi neredeyse imkansızdır. Bunun nedeni sadece günahımız ya da suçumuz değil Tanrı'nın buna verdiği ilahi sevgi ve öfke reaksiyonudur. Evet Tanrı sevgidir ama hatırlamamız gereken bu sevginin kutsal bir sevgi olmasıdır. Her ne kadar Tanrı günahkâr olduğumuz halde bizi sevmek ve kabul etmek istese de aynı zamanda günaha huzurunda izin veremez. *"Kendi özüne aykırı davranamaz" (2. Timoteos 2:13).*

O zaman Tanrı nasıl yapar da Kutsallığı, kutsal adaleti ve kutsal sevgisi incinmeden biz günahkârları huzuruna affederek kabul edebilir? Yeşaya'nın dediği gibi: *"Nasıl hem doğru hem de kurtarıcı bir Tanrı olabilir?" (Yeşaya 45:21)*. Tanrı'nın bu kurtarma girişimi, doğruluğuyla uyumludur ve hakperestliğin bir göstergesidir.

Çarmıhta Tanrı, kutsal sevgisiyle İsa Mesih aracılığıyla günahlarımızın cezasını tam olarak ödedi. Bizim hak ettiğimiz yargıyı bizlere bağışlanma getirmek için kendisi üstlendi. Çarmıhta Tanrı'nın kutsal şefkati de, kutsal adaleti de eşit şekilde tatmin edilmiş; karşılanmış ve barıştırılmış oldu. Çarmıhtan sonra inen Kutsal Ruh aracılığıyla Tanrı sevgisini hala kalplerimize oluk oluk indirmektedir.

Özet olarak bu konuda yanlış cevap verilmesinin, daha doğrusu yanlış soruların sorulmasının sebebi insanların günahın ne kadar ciddi, derin ve kusurlu olduğunu aynı zamanda Tanrı'nın ne kadar kutsal, yüce ve kusursuz olduğunu idrak etmemeleridir.

FISIH KUZUSU

Mısır'dan Çıkış 12:3: "Bütün İsrail topluluğuna bildirin: Bu ayın onunda herkes ailesine göre kendi ev halkına birer kuzu alacak."

6 "Ayın on dördüne kadar ona bakacaksınız. O akşamüstü bütün İsrail topluluğu hayvanları boğazlayacak."

7 "Hayvanın kanını alıp, etin yeneceği evin yan ve üst kapı sövelerine sürecekler."

8 "O gece ateşte kızartılmış et mayasız ekmek ve acı otlarla yenmelidir."

11 "Eti şöyle yemelisiniz: Beliniz kuşanmış, çarıklarınız ayağınızda, değneğiniz elinizde olmalı. Eti çabuk yemelisiniz. Bu RAB'bin Fısıh Kurbanı'dır."

Eski Antlaşma'da İsa Mesih'in izini arıyorsak, bunun en belirgin; en temel, en birincil simgesi kuşku-

suz Mısır'dan Çıkış'ta RAB Tanrı'nın İsrailoğulları'na kestirmiş olduğu, esaretten kurtuluşlarını simgeleyen, "Fısıh" kurbanıdır.

Tanrı; İbrahim, İshak ve Yakup'un soyu olan İsrailoğulları'nı 400 senedir yaşadıkları ve boyundurukları altında buldukları Mısırlılar'ın elinden kurtarmak için kulu Musa'yı çağırıldı. O'na yetkiler verdi, peygamber ve önder olarak İsrailoğulları'nın başına atadı.

Tanrı, Firavunun kalbini katılaştıracağını ve halkı salıvermeyeceğini baştan biliyordu ve bunu söyledi.

Firavunun kalbinin katılığını, halkı için sevgisini ve kudretini bir fırsat olarak kullandı. Mısırlılar'ı on türlü belalarla cezalandırırken, İsrailoğulları'nı hep kayırdı. Her bir belada Firavun, Yahudileri bırakmaya karar veriyse de bela geçtikten sonra bu karardan döndü. Ancak Rab son bir ceza, son bir belirti olarak, "ilk doğanların ölümüne" karar verdi. Bu beladan sonra Mısırlılar'ın, İsrailoğullarını bırakacağını müjdesini de baştan verdi. RAB Tanrı diğer belalarda olduğu gibi İsrailoğulları'nı yine direkt koruyabilirdi. Ancak bu sefer onlardan bir kurban kesmelerini ve bu kurbanın kanıyla kurtuluşlarının simgesi olarak kanı kapı sövelerine sürmelerini buyurdu.

RAB Tanrı bu ayın, Yahudiler için yılın ilk ayı olmasını istedi. Bütün İsraililerden ayın 10. günü evlerine bir kuzu almalarını istedi. Kuzu kusursuz, erkek ve bir yaşında olmalıydı (Çıkış 12:3-6). Ayın 14'üne

kadar kuzuya bakılacak, boğazlanacak, kanı kapı sövelerine sürülecek; başı, bacakları, işkembesi dahil bütün halinde ateşte kızartılacak, mayasız ekmek ve acı otlarla yenecek, kalanı ise sabah ateşte yakılacaktı. Eti yerken İsrailoğulları'nın belleri kuşanmış olmasını, arıklarının ayaklarında ve ellerinde değnekleriyle, yani yolculuğa hazır bir şekilde, çabucak yemeleri isteniyordu (ıkış 12:7-11).

Tanrı neden İsrailoğulları'ndan diğer belalarda değil de, bu belada böyle bir kurban kesmelerini ve bunu Fışh Bayramı olarak her sene kutlamalarını istemişti?

Evet, İsrailoğulları her yıl bu Fışh Bayramını kutluyorlardı. Ancak bu, o ilk kurbanı ve çıkışı anlamak için yapılıyordu. ıkışı, kurtuluşu sağlayan o ilk kurbandı. Tarihte bir kere olmuştu. Tanrı nceki belalarda olduğu gibi halkını yine karşılıksız olarak kurtarabilecek olmasına rağmen, onlardan bir kuzu kesmelerini istemişti. Bu kuzunun kanı kurtuluşu sağlayacaktı. nceki Mısır Firavunu Musa doğduğunda, İsrailoğullarının ilk doğanlarını ldrtmştu. Ama bu sefer Mısırlıların ilk doğanları ölecekti.

İsa Mesih'in zamanına kadar Fışh Bayramı Yahudiler tarafından düzenli olarak, belirlenmiş şehir olan Yeruşalim'de her sene kutlanırdı. Rab İsa'nın, çarmıha gitmeden önce öğrencileriyle yediği son akşam yemeği de bir Fışh yemeğiydi.

Yeni Antlaşma'da üzerine basılarak vurgusu yapılan kavramlardan biri; Kutsal Yasa'daki bayram,

yiyecek içecek, Yeni Ay ve Şabat Günü gibi konuların gelecek şeylerin, yani Mesih'teki kurtuluşun gölgeleri oldukları, asılları olmadıklarıdır (Koloseliler 2:16-17).

Fısıh'ın özü Tanrı'nın sağladığı lütuftur. Tanrı İsrailileri, buna layık oldukları için değil, onları sevdiği için ve vaadi uyarınca kurtarmıştır. Biz de aynı şekilde İsa Mesih'te, bunu hak ettiğimiz için değil, O'nun bize olan sevgisinin göstergesi olan lütuf ile kurtuluşa eriyoruz.

Kapı sövelerine sürülen kan, ailelerin ilk doğanlarını ölümden kurtaracaktı (Çıkış 12:13,23). Mesih'in kanı da bizi sonsuz ölümden kurtarır. Tanrı'nın günah karşısındaki gazabını yatıştırır (İbraniler 9:22).

Fısıh kuzusu, ilk doğanların yerine geçen "kurban"dır. Mesih de bizim yerimize geçen, "Fısıh kurbanımız"dır (1. Korintliler 5:7). O, bizi mayasız kıldı. Yani yanlış öğretilerden, dünyasal kötü alışkanlıklardan ve huylardan bizleri temizledi. Bunu kanı aracılığıyla yaptı. Fısıh kuzusu kusursuz olmalıydı. Mesih de Tanrı Oğlu olarak günahsızdı, kusursuzdu. (Yuhanna 8:46; İbraniler 4:15) Fısıh kuzusunun kemikleri kırılmamalıydı çünkü Mesih'i simgeliyordu ve Tanrı onun kemiklerinin de kırılmasına izin vermeyecekti (Mezmun 34:20, Çıkış. 12:46, Sayılar 9:12, Yuhanna 19:36).

İsrailoğulları, Fısıh Kuzusu'nu yola çıkmaya hazır bir şekilde mayasız ekmek ve acı otlarla yediler. Acı otlar, belki de Mısır diyarında çektikleri acıları

simgeliyordu. Ancak biz de Rab’bin son Fısıh yemeğinde buyurduğu ve gösterdiği gibi, kurtuluşumuzu Rab’bin sofrasına katılarak simgeliyoruz. Mesih, “bedenimden yemedikçe, kanımdan içmedikçe kurtulamazsınız” dedi (Yuhanna 6:53). İsrailoğulları da bu kurban etinden ve mayasız ekmekten yediler ve Mısır’dan kurtuldular. Onlar nasıl yola çıkmaya hazır bir şekilde bu kurban etinden yedilerse biz de daima Rab’bin adını duyurmaya ve O’nun yolunda yürümeye hazır bir şekilde Rab’de bir hayat sürmeliyiz.

Fısıh Kuzu’muz bizi mayasız kıldı, her türlü yanlış akımlardan inançlardan arındırdı, günahlarımızdan temizledi, Kendi sofrasına dahil etti, bedeninden yedik ve kanından içtik ve böylece sonsuzluğu aradık, O’nun bedeninin bir parçası olduk. Akıl almaz lütufları için Rab’be yücelikler olsun. Esenlik kaynağı olan Rab, hayatlarımızı esenliği ile doldursun. Amin.

NE MUTLULARIN MESAJI

Kaynak:

John Stott, “Dağdaki Vaazın Mesajı”

Dağdaki Vaaz, (Matta 5-6-7. bölümler) Yeni Antlaşma’da bulunan en eksiksiz ve olması gereken Hristiyan kültür açıklamasıdır. İsa Mesih’in Celine Gölü’nün Kuzeybatısında bulunan bir dağda bir seri halinde vermiş olduğu öğretilerinin 12 havari-den biri olan Matta tarafından bir araya toplandığı bölümdür. Burada Mesih İsa’nın öğrencilerinde görmek istediği Hristiyan değerler sistemi; etik standartları, dini bağlılığı, tutkuları, yaşam tarzı, para tutumu ve ilişkiler ağı bulunur. Bütün bunlar Hristiyan olmayan dünyadan çok farklıdır. Mesih İsa’da çıta her zaman en yüksektedir, zorlayıcıdır ama imkansız değildir. Dağdaki Vaaz Mesih’e gerçek öğrenci olmanın yolunu çizer.

Dağdaki Vaaz, uçuk ve ütöpik talepler sunan süslenmiş soyut düşünceler değil; itaat edildiği takdirde (ki bunu yapmak mümkündür) insanın ümit edebileceği en büyük bereket olan Tanrı'nın egemenliğinin yeryüzüne gelmesini sağlayacak basit, pratik, açık buyrukları içerir.

İlk bölümde yer alan 8 tane “ne mutlular!” ifadesi; “kutsanmış olanlar!” yani “Tanrı'dan gelen doyum yakalamış olanlar!” manasındadır. 8 ayrı kişiyi değil, imanlı bir kişide olması gereken 8 erdemi, karakter özelliği sıralar. Bunların her biri Tanrı'ya kulluğumuzda temel taşı niteliğindedir, birbirinin üzerine bina edilir. Herhangi birinde aksaklığımız varsa en baştan başlayarak hepsini gözden geçirmemiz gerekir. Tanrı bizleri kendi gibi kutsal olmaya ve Mesih'in gerçek öğrencileri olmaya çağırmıştır. Dağdaki vaazdaki buyruklar tüm insanlığı hatta sözde Hristiyanları değil Mesih'e gerçek öğrenci olanları bağlar.

Matta 5:

¹ İsa kalabalıkları görünce dağa çıktı. Oturunca öğrencileri yanına geldi. ² İsa konuşmaya başlayıp onlara şunları öğretti: ³ “Ne mutlu ruhta yoksul olanlara! Çünkü Göklerin Egemenliği onlarındır.”

Ruhta yoksullar aynı zamanda alçak gönüllü ve ruhta ezik olanlardır. Yani Tanrı'ya maddi ve manevi sunacak hiçbir şeyleri olmadığını alçak gönüllülükle kabul edenlerdir.

John Calvin şöyle der: “Sadece kendisinde bir hiçe indirgenmiş, Tanrı’nın merhametine sığınmış bir kişi ruhta yoksuldur.”

C. H. Spurgeon: “Egemenlikte yükselmenin yolu, kendimizde dibe çökmektir.”

Luka 18. bölümdeki vergi görevlisi ve ferisi benzetmesi ruhta yoksulluğu anlamamız için bize yardımcı olacaktır. Her ne kadar ferisi birçok iyi işler yapmış olsa da, Tanrı huzurunda ayakta durup övüngele bir şekilde kendinden bahsetmektedir. Vergi görevlisi ise yere çökmüş yüzünü göğe bile kaldırmaya layık olmadığını düşünerek “Tanrım bu günahkârı bağışla!” demektedir. Mesih İsa vergi görevlisinin evine aklanmış olarak gittiğini ilan eder.

*4 “Ne mutlu yaşlı olanlara!
Çünkü onlar teselli edilecekler.”*

Mesih tabii ki öncelikle maddi kayıplardan dolayı yaşlı olanlardan bahsetmiyor. Ruhsal gerçeklerden ve Tanrı’nın egemenliğinden bahsediyor. Tanrı yolunda acı çekenler ve hem kendi hem de toplumun günahlarına karşı üzüлüp kederlenenlerden bahsediyor. Ancak her durumda tesellinin kaynağının Tanrı olduğu bilinciyle yaşamalıyız ve John Stott’ın dediği gibi ruhsal hayatımızda derinleşmek, Tanrı’nın yüreğini paylaşabilmek için “Hristiyan tövbesinin Tanrısal yasını daha çok tecrübe etmeliyiz.”

Kutsal Ruh ya da lütuf bazı kardeşler için sadece sevinç, neşe, dans, gülmeler, kahkaha atmalar, Kutsal Ruh sarhoşluğu gibi kulağa hoş gelen kelimelerle ifade edilen bir kavram. Halbuki bunlar inancımızı liberalleştirmekten başka bir işe yaramaz. John Stott da bu noktaya dikkat çekmiş ve “Yaslı olmanın” da gerektiğini söylemiştir. Her şeyden evvel bunu İsa söylemişti. Güvey yanlarından alındığında öğrencilerinin de yas ve oruç tutacaklarını belirtmişti. Mesih henüz geri gelmedi. Çoğu insan yeryüzünde acı çekiyor. Zaman henüz bayram zamanı değil, zaman Mesih gibi insanların acılarını paylaşma, yaralarına merhem olma ve Tanrı’nın tuzu ve kandili olmak için Mesih gibi gayretli olma zamanıdır.

*5“Ne mutlu yumuşak huylu olanlara!
Çünkü onlar yeryüzünü miras alacaklar.”*

Tanrı’yla ve insanlarla uyumlu bir ilişki içinde olanlardan, yani kendinden önce Tanrı’yı ve başkalarının yararını düşünenlerden söz ediliyor. Başkalarına karşı alçak gönüllü ve iyi bir tutum takınmalıyız.

Alçak gönüllülük nasıl elde edilir? Eğer kendimin ne kadar günahkâr olduğumun farkında olursam, kendimi doğru şekilde tanıyabilirsem, kimseden üstün olmadığımı bilirim. Sadece ve sadece Mesih aracılığıyla lütufla kurtulduğumu bilirim. Ve eğer insanlar beni iyi görüyorlarsa ya da çok iyi davranıyorlarsa bu bana şaşkınlık verir. Bunu hiç hak etme-

diğimi bilirim. O zaman bu da bana diğer insanlarla olan ilişkilerimde yumuşak huylu, alçak gönüllü, hassas, nazik ve sabırlı olmamı sağlar.

*⁶ “Ne mutlu doğruluğa acıkıp susayanlara!
Çünkü onlar doyurulacaklar.”*

Mesih İsa burada ahlaki doğruluktan yani Tanrı’yı hoşnut eden karakter ve davranış doğruluğundan bahseder; yani Tanrı’nın gözünde doğru olanı yapmaktan. **Mesihsel doğruluk yüreğin, aklın ve niyetin içsel doğruluğudur! Biz buna acıkıp susamalıyız!**

Martin Luther: “Size verilen buyruk bir köşeye ya da çöle sığınmak değildir, ancak eğer oradaysanız oradan koşarak çıkmak, ellerinizi, ayaklarınızı ve tüm bedeninizi sunmak, sahip olduğunuz her şeyle, yapabileceğiniz her şeyle RİSK ALMAKTIR! Talep edilen şey doğruluğa hiçbir zaman gem vurulamayacak, durdurulamayacak, tatmin edilemeyecek bir şekilde acıkıp susamaktır; bu söz konusu amaca engel olan her şeyi yok sayarak doğruluğun gerçekleştirilmesi ve devam ettirilmesinden başka hiçbir şeyi aramaz, başka hiçbir şeyle ilgilenmez. Dünyayı tamamen Tanrı’ya saygı gösteren bir yer haline getiremiyorsan da, elinden geleni yap!” **Hristiyan yaşamında gelişmenin en büyük sırrı belki de sağlıklı, sıcak bir ruhsal iştaktan başka bir şey değildir!**

⁷ *“Ne mutlu merhametli olanlara!
Çünkü onlar merhamet bulacaklar.”*

Merhamet, muhtaç kişilere yönelik şefkattir. Lütüftan farklıdır. Lütuf, günahın kendisiyle ilgilidir. Merhamet ise günahın sonucu olarak ortaya çıkan acı, sefalet ve sıkıntılara merhem olmaya çalışmaktır. Sevgi nasıl paylaştıkça artan bir şeyse, şefkat de paylaştıkça artar. Merhamet gösterdiğimizde bu Tanrı'nın da merhametini tetikleyecektir.

Dünya merhametsizdir, bu yüzden kilisenin en önemli vazifelerinden biri dünyaya merhametin ne olduğunu göstermektir.

⁸ *“Ne mutlu yüreği temiz olanlara!
Çünkü onlar Tanrı'yı görecekler.”*

Mesih, bu konuyu defalarca dile getirir. Ferisileri azarlarken onların törensel temizlik saplantılarından şikayet etti. “Bardağın ve tabağın dışını temizlersiniz ama içiniz açgözlülük ve kötülükle dolu. Dıştan güzel görünen ama içi her türlü pislikle dolu badanalı mezarlara benzersiniz...”

Temiz bir yüreğin özellikleri şunlardır:
Ne istediğini bilen kararlı bir yürek,
Tanrı ve insanlarla olan ilişkilerinde yalandan uzak,
Tamamen içten

Şeffaf,

Düşünce ve niyetlerinde temiz; yani sapkın, art niyet ya da bayağı bir şeyle karışmamış, İkiyüzlülük ve aldatmayı iğrenç bulan, Kurnazlıktan uzak olan.

Temiz yüreğe sahip olmak için bu konularda kendimizi denetlemeli ve gerektiği yerde tövbe ederek Tanrı'dan yardım istemeliyiz.

*⁹ "Ne mutlu barışı sağlayanlara!
Çünkü onlara Tanrı oğulları denecek."*

İmanlının yükümlü olduğu 2 tür barış sağlama vardır:

1. Dünyasal barışı sağlamak. (Romalılar 12:18) Kutsal Kitap herkes ile barış içinde yaşamamızı bu-yurur. İster küçük ister büyük ölçekte olsun her du-rumda barış sağlayıcısı olmaya çalışmak asil bir iştir. Tanrı bunu mükafatlandıracaktır.

2. Tanrı ile barışı sağlamak. (2. Korintliler 5:18-19) "Tanrı, Mesih aracılığıyla bizi kendisiyle barış-tırdı ve bize barıştırma görevini verdi." İsa Mesih'in bizi çağırdığı en önemli görevde işte budur: Müjde-yi duyurmak ve Tanrı'dan ve engin sevgisinden ha-bersiz olarak O'na bir düşman gibi yaşayan insanları Tanrı ile barıştırma görevi. Tabii bu barıştırma işine soyunduğumuzda aşağıda göreceğimiz gibi bize olan baskılar da artacaktır.

*¹⁰ “Ne mutlu doğruluk uğruna zulüm görenlere!
Çünkü Göklerin Egemenliği onlarındır.”*

Mesih çektiği acılara, gördüğü zulümlere katlanarak dünyayı kökünden değiştirdi. Bizim de öyle olmamızı istiyor. Kaçarak değil ancak taşın altına elimizi koyarak çevremizde etkin olabiliriz. Mesih bizleri çarmıhımızı yüklenip ardınca gitmeye çağırıyor. Ve bize ödülümüzün büyük olacağını söylüyor. Göklerin egemenliği sizindir diyor.

¹¹ “Benim yüzümden insanlar size sövüp zulmettikleri, yalan yere size karşı her türlü kötü sözü söyledikleri zaman ne mutlu size! ¹² Sevinin, sevinçle coşun! Çünkü göklerdeki ödülünüz büyüktür. Sizden önce yaşayan peygamberlere de böyle zulmettiler.”

VAHIY, İNCİL'İN YAZIMI VE KANONLAŞMASI

Vahiy

Maalesef çoğu zaman Hristiyanlık ve İslamiyet tartışmalarında kavram kargaşalıkları yaşanıyor ve bu yüzden bazı konular sağlam bir zemine oturtulamıyor. Vahiy konusu da bu kavramlardan biridir.

Ne Hristiyanlıkta ne de Yahudilikte, “vahiy” olgusuna “Cebrail” dahil edilmektedir. Yani ne İsa Mesih ne Musa ne de tarihte hiçbir Kutsal Kitap'ta adı geçen peygamber, kitaplarını ya da söylediklerini kendilerine Cebrail'in direkt Allah'tan alıp getirdiğini söylerler. Bu tür bir vahiy olgusu tamamen İslam dinine ait bir inanıştır.

Kutsal Kitap ise Kutsal Ruh'un esinlemesiyle peygamberlerin görümlerini, rüyalarını, yaşadık-

ları olayları, Tanrı'ya olan yakarışlarını ya da direk tRab'bin onlara olan emirlerini "Rab bana buyurdu ki.." diyerek kaleme almalarıyla oluşmuştur. Peygamberler kendi kelime dağarcıklarını kullanarak bu kitapları yazmışlardır. Sadece 10 emiri Tanrı, taş levhalara bizzat kendisi kazımıştır.

"Öncelikle şunu bilin ki, Kutsal Yazılar'da bulunan hiçbir peygamberlik sözü kimsenin özel yorumu değildir. Çünkü hiçbir peygamberlik sözü insanın isteğinden kaynaklanmadı. İnsanlar Kutsal Ruh tarafından yöneltilerek Tanrı'nın sözlerini iletiler (2. Petrus 1:20-21)".

İsa Mesih'in yüceliğini burada da görürüz. O bir peygamber gibi hiçbir zaman, "Rab bana şöyle buyurdu" demedi. Aksine, *"ben size buyuruyorum ki..."* diyerek otoritesini göstererek konuşmuştur.

O bir din kurmaya, bir kitap yazmaya gelmedi. O'nun geliş amacı, zaten baştan beri kendisinin de talebelerine sık sık söylediği gibi; birçoklarını kurtarmak için acı çekmek, ölmek ve Kutsal Yazılar uyarınca 3. gün ölümden dirilmektir. Bize Tanrı'nın adaletini ve sevgisini göstermek, kurtuluşumuzu sağlamak için geldi.

Tabii ki bir olay olmadan, o olay hakkında yazılmaz. Tanrı'nın hikmeti gereği bütün bunlar olduktan sonra, Kutsal Ruh'un hatırlatması ve yönlendirmesiyle öğrenciler ayrı zaman ve mekanlarda, değişik kişi ve topluluklar arcılığıyla tüm insanlığa hitap ederek tanıklıklarını kaleme aldılar. Nasıl ki bir olay-

da ne kadar çok görgü tanığı varsa ve bu tanıklıklar birbirleriyle çelişmiyor aksine olayı tamamlıyorsa, İncil'in kaleme alınması aracılığıyla Mesih İsa'ya tanıklıkta da böyle olmuştur. İncil'e bu perspektiften bakmak gerekir.

İncil'in Yazımı

İncil'in yazılması, yani 27 kitabın “yazılmış olmaları” ile “kanonlaşmaları” iki ayrı konudur. İncil'in her bir bölümü (4 Müjde, Mektuplar, Elçilerin İşleri ve Vahiy) kendi başına bir kitaptır. Farklı zamanlarda, farklı yerlerde, farklı dinleyici gruplarına hitaben yazılmışlardır; ancak evrensel konuları işlemişlerdir. Bu kitaplar 40-100 yıllarına gelmeden yazılmış ve inananlar arasına dağılmaya başlamıştır. O dönemde belki her kilise, yani her topluluk, 27 kitabın her birine sahip olamayabiliyordu. Ancak bu durum, 27 kitabın kutsallığını etkileyecek bir durum değildir. Kitaplar zamanla tüm kiliselere yayıldı. Kilise babaları vaazlarında bu kitaplardan alıntılar yapıyorlardı. Elimizde, muhtelif müze ve kiliselere dağılmış; ilk yüzyıllardan kalma 5.000'den fazla Grekçe, 10.000'e yakın Latince İncil (Yeni Antlaşma) nüshaları mevcuttur. Bu nüshalar elimizde olmasaydı bile, şu an elimizde olan o dönemdeki kilise babalarının vaaz metinlerinde yaptıkları alıntılardan bugünkü İncil oluşturulabilinmektedir.

Kanonlaşma

Kanon (İncil'in hangi kitaplardan oluştuğu) resmi olmasa da, o dönemki kilisede herkes tarafından bilinen bir şeydi. Bu konuda yapılmış araştırmalarda üç havarinin yani; Petrus, Yuhanna ve Pavlus'un daha hayattayken bu konu üzerinde çalıştıkları ve kanonu belirledikleri görülür.

Pavlus mektuplarını kanonlaştırır ve Petrus'a iletir.

Pavlus, Baba Tanrı ve İsa Mesih tarafından seçildiğini; özellikle Yahudi olmayan uluslara elçi atandığını, Tanrı'nın kölesi olarak Rab'den vahiy yoluyla aldıklarını ilettiğini, eski çağlardan beri Tanrı'nın gizli olan sırrının Kutsal Ruh aracılığıyla bu çağda peygamberlere (yalnız kendine değil) açıklandığını ve kendisinin bu sırların kahyası olarak Kutsal Yazıları yazdığını anlatır (*Ef.3:2-8; 1Ti.1:11-14; 1Ko. 5:18-21; Rom. 11:13; 1Ko. 14:37; Rom. 1:1, 2Ti.3:16*).

1. Selanikliler 2:13: "Tanrı'ya sürekli şükretmemiz için bir neden daha var: Tanrı sözünü bizden işitip kabul ettiğiniz zaman bunu insan sözü olarak değil, gerçekte olduğu gibi Tanrı sözü olarak benimsediniz. Siz imanlılarda etkin olan da bu sözdür."

Pavlus İ.S 63'te, Mesih'in geri gelişinin hemen olmayacağını vahyini aldıktan sonra, yazılarını kanonlaştırması gerektiğini anladı. Roma'da hapisteyken Luka, Markos, Timoteos ve Silvanus'un yardımıyla mektuplarını bir araya getirdi.

Petrus'un Yazıları ve Kanon Onayı

İ.S. 66 yılında Petrus 2. mektubunu yazarken, Pavlus'un mektupları elindeydi. Petrus bu mektupların, kutsal yazıların bir parçası olduğunu onaylar ve diğer kutsal yazılarda olduğu gibi bunların da kötü niyetli, bilgisiz ve kararsız kişilerce, çarpıtılarak yorumlanabileceği uyarısını yapar (2. Petrus 3:15-16).

Petrus ayrıca, 2. mektubunun 1:15-19 ayetlerinde, ölümünden önce kutsal yazıları gelecek nesillere ışık olması için kayıt altına alacağından bahseder. Kutsal Kitap'taki peygamberlik sözleri, kimsenin arzularıyla yazılmış değildir. Yuhanna, Petrus ve Pavlus Kutsal Ruh'un esinlemesiyle, aldıkları vahiylerle kitaplarını yazmışlardır. Ve yazdıkları yazıların Tanrısal olduğunu zaten yazılarının içerisinde belirtirler. Tanrı'dan gelen bir otoriteyle, gelecek nesiller için, sadece sözlü olarak değil, yazılı olarak da söylediklerini kayda almışlardır.

Yuhanna'nın Tanıklığı ve Yazıları

“Yaşam Sözü'yle ilgili olarak başlangıçtan beri var olanı, işittiğimizi, gözlerimizle gördüğümüzü, seyredip ellerimizle dokunduğumuzu duyuruyoruz. Yaşam açıkça görüldü, O'nu gördük ve O'na tanıklık ediyoruz. Baba'yla birlikte olup bize görünmüş olan sonsuz Yaşam'ı size duyuruyoruz. Evet, sizin

de bizlerle paydaşlığınız olsun diye gördüğümüzü, işittiğimizi size duyuruyoruz. Bizim paydaşlığımız da Baba'yla ve Oğlu İsa Mesih'ledir. Bunları size, sevinçimiz tam olsun diye yazıyoruz” (1 Yuhanna 1:1-4).

Görüldüğü gibi Yuhanna'nın da muazzam bir tanıklığı vardır. Seyredip dokunduğu, et ve kemiğe bürünmüş Tanrıoğlu ile ilgili bildiklerini, Baba ile paydaşlığımız olsun diye yazıya geçirmiştir.

Son sözü ise yine İsa Mesih'e verelim: *“Yer ve gök ortadan kalkacak ama benim sözlerim asla ortadan kalkmayacaktır” (Matta 24:35).*

KUTSAL RUH KİMDİR?

Paraklit veya Faraklit (Latince: “Paracletus”, Yunanca: παράκλητος “Parakletos”), Kutsal Kitap’ın orijinal dili olan Grekçe (Eski Yunanca) yazılmış metinlerde (*Yuhanna 14:16*) Kutsal Ruh için “beraberinde gelen” anlamında kullanılan bir sıfattır. Hristiyanlıktaki “teslis inancının” üçüncü kişisinin; **Baba ve Oğul** ile birlikte **Tanrı’nın Ruhu** olduğuna inanılır.

Paraklit sözcüğü, İncil’in Yuhanna bölümünün 14:16; 14:26; 15:26; 16:7’nci ayetleri ile Yuhanna’nın Birinci Mektubu’nun 2:1 ayetinde Kutsal Ruh’u anlatmak üzere kullanılmıştır. Sözcük, Yeni Antlaşma’nın bazı İngilizce çevirilerinde tesellici (comforter) ya da yardımcı/tavsiyeci/avukat (advocate) olarak çevirilmiştir. Sözcük Grekçe’de mahkemede “yardım

eden kişi” anlamında da kullanılmıştır. Kumran Yazıtları ya da Ölü Deniz Tomarları olarak bilinen metinlerde sözcük, “Gerçeğin Ruhu” olarak geçer. Hristiyan inancında “Kutsal Ruh” Tanrı’nın üç unsurdan birini tanımlamak için kullanılır.

İncil’de Paraklit ile ilgili bölümler şunlardır:

İncil - Yuhanna 14:15-20 Beni seviyorsanız, buyruklarımı yerine getirirsiniz. Ben de Baba’dan dileyeceğim ve O, sonsuza dek sizinle birlikte olsun diye size başka bir “Yardımcı”, Gerçeğin Ruhunu verecek. Dünya O’nu kabul edemez. Çünkü O’nu ne görür, ne de tanır. Siz O’nu tanıyorsunuz. Çünkü O aranızda yaşıyor ve içinizde olacaktır. Sizi öksüz bırakmayacağım, size geri döneceğim. Az sonra dünya artık beni görmeyecek, ama siz beni göreceksiniz. Ben yaşadığım için siz de yaşayacaksınız. O gün anlayacaksınız ki, ben Babamdayım, siz bendesiniz, ben de sizdeyim.

İncil - Yuhanna 14:26-27 Ama Baba’nın benim adımla göndereceği Yardımcı, Kutsal Ruh, size her şeyi öğretecek, bütün söylediklerimi size hatırlatacak. Size esenlik bırakıyorum, size kendi esenliğimi veriyorum. Ben size dünyanın verdiği gibi vermiyorum. Yüreğiniz sıkılmasın ve korkmasın.

Bu ayetlerde açıkça görüldüğü gibi İsa Mesih, “Yardımcı”nın (adı bir şekilde yanlış yazılmış olsa bile Paraklit/Faraklit/Piriklit/Gerçeğin Ruhu/Kutsal

Ruh farketmez) havarilerinin içinde yaşayacağından, onların onu tanıyacağından bahsediyor. Ayrıca dünyanın onu görmeyeceğini ve tanımayacağını söylüyor. Hz. Muhammed, havariler arasında yaşamadığı gibi dünya onu görmüş ve tanımıştır.

Ayrıca İncil'in devamındaki bölümlerde Mesih'in ölümden dirildikten sonra öğrencilerine Kudüs'e gidip Kutsal Ruh'u almak için beklemelerini buyurmuş olduğunu görürüz.

Elçilerin İşleri 2. Bölüm:

1. Pentikost günü geldiğinde bütün imanlılar bir arada bulunuyordu.

2. Ansızın gökten, güçlü bir yelin esişini andıran bir ses geldi ve buldukları evi tümüyle doldurdu.

3. Ateşten dillere benzer bir şeylerin dağılıp her birinin üzerine indiğini gördüler.

4. İmanlıların hepsi Kutsal Ruh'la doldular, Ruh'un onları konuştuğu yabancı dillerde konuşmaya başladılar.

Görüldüğü üzere Kutsal Kitap'ta bahsi geçen "Paraklit/Kutsal Ruh" bir insan değildir. Tanrı'dan çıkıp dünyaya gelen, inanlıların içine yerleşen Tanrı Ruhudur.

Kimi teologlar İncil'in Elçilerin İşleri bölümünün adının aslında "Kutsal Ruh'un İşleri olmalıydı" derler. Çünkü bu bölümde imanlıların içlerinde yaşayan Kutsal Ruh'un nasıl işlediğini, nasıl güç verdiğini,

nasıl bizleri armağanlarla donattığını, meyveleriyle nasıl karakterlerimizi yetkinleştirdiğini, ayrıca mahkemelerde, valilerin karşısında nasıl aracılığımızla konuştuğunu ve hatta müteessir edildiğinde nasıl can dahi aldığını görür ve okuruz.⁸

Elbetteki Kutsal Ruh hakkında daha söylenecek çok şeyler var. Ancak şunu iyi bilmeliyiz ki O da Mesih İsa gibi zamanın öncesinden beri Baba Tanrı ile beraberdi. Yaratılıştaki etkindi (Yaratılış 1:2). İsa Mesih'in dönemine kadar sadece peygamberlerin ve seçilmiş olanların içinde yaşadı. Çarmıhtan sonra Mesih İsa O yardımcıyı tüm inananların üzerine gönderdi. Artık bedenlerimizin, Tanrı Ruhu'nun içinde yaşadığı tapınaklar olduğunun bilincinde olarak (1. Korintliler 6:19) ve en büyük günah olacak olan O'nu kederlendirmeden uzak (Efesliler 4:30), O'na güvenerek pak, temiz ve kutsal bir hayat sürmeliyiz.

---

8 Bkz. Kutsal Ruh'un İşleri hk. Elçilerin İşleri 2:4; 4:8; 4:31; 5:5; 6:5-6; 7:51; 7:55; 8:17; 8:26; 8:39; 10:37-38; 10:44; 11:12; 13:4; 13:52; 15:8; 16:6; 16:26; 19:6; 20:23; 20:28; 21:11; 28:8; 28:25

PENTİKOST GÜNÜ

Pentikost Günü ya da Pentikost Bayramı, Yahudilerde ayrı Hristiyanlarda ayrı manalarda kutlanılan dini bir gündür. Pentikost Grekçe sözlük anlamıyla elli (50) demektir ve Fısıh'tan sonraki 50. günü ifade eder. Yahudiler Fısıh Bayramından 50 gün sonra, aslında 7 hafta sonra ilk Pazar günü bu diğer adıyla Hasat Bayramı'nı kutlardı. Yılın ilk ürünlerinden Tanrı'ya sunmak için tahıl getirilir ve bununla 2 somun ekmek yapılarak diğer tövbe sunularıyla beraber tapınakta Tanrı'ya sunulurdu. Daha sonra Ferisilerin yorumları doğrultusunda, Pentikost günü, Musa Peygamber'in Tanrı'dan On Emri teslim aldığı günün kutlanması şekline dönüştü ve hala günümüzde Yahudiler bu şekilde kutlamaya devam ederler. Ayrıca, Pentikost Yahudilerin Kudüs'e hac yapmalarını içeren üç bayramlarından biridir.

Hristiyan inancında ise Mesih İsa, Fısıh ertesi ölüm ve dirilişinden sonra 40 gün boyunca havariler ve diğer imanlılara görünmüştür, göğe alınmadan önce öğrencilerine Yeruslaim'de (Kudüs) beklemelelerini, onlara Kutsal Ruh'u göndereceğini ve O'ndan güç alacaklarını bildirmiştir. (Elçilerin İşleri 1:4)

İşte Fısıh'tan sonra ellinci günde Yeruslaim'de bulunan Havariler üzerine Kutsal Ruh, ateşten diller şeklinde indi. (Elçilerin İşleri 2:1-4) Eski Antlaşma'da Sina dağında bir gök gürlmesi, Yeni Antlaşma'da odanın içinde bir esinti, Eski Antlaşma'da Sina Dağı'nda Tanrı ateşten bir bulut halinde ve Yeni Antlaşma'da Kutsal Ruh ateşten diller şeklinde indi. İşte Kutsal Kilise bu gün doğmuş oldu ve Havariler İsa Mesih'in misyonunu bu önemli olay sonrası devam ettirmeye başladılar.

Mesih her şeyin aslıdır ve Eski Antlaşma'daki tüm kutsal günler, Fısıh, tapınak, Pentikost vs. gelecekte olacakların gölgeleriydiler, Mesih'in gelmesi, ölüp dirilmesi ve göklerdeki asıl tapınağa girmesiyle manalarını bulmuş, yerlerini gerçeğine bırakmış oldular.

Nasıl Fısıh kuzusu kanıyla İsrailoğullarını ölüm meleğinden kurtarıp Mısır'dan çıkışı sağladıysa Mesih de Fısıh'ta çarmıha gerilerek, biz imanlıları kanıyla kurtardı ve sonsuz ölümden dirilişe aktardı, sonsuz kurtuluşu sağladı. Aynı şekilde, Mesih ölümden dirildikten sonra 40 gün boyunca değişik zaman ve mekanlarda öğrencilerine göründü ve

göğe alınmadan önce onlara dedi ki, “Şöyle yazılmıştır: Mesih acı çekecek ve üçüncü gün ölümden dirilecek; günahların bağışlanması için tövbe çağrısı da Yeruşalim’den başlayarak bütün uluslara O’nun adıyla duyurulacak. Sizler bu olayların tanıklarısınız. Ben de Babam’ın vaat ettiğini size göndereceğim. Ama siz, yücelerden gelecek güçle kuşanıncaya dek kentte kalın” (Luka 24:46-49).

Yücelerden gelen güç, Kudüs’te Pentikost günü, Havarilerin ve öğrencilerin üzerine görkemli ve kendini belli edecek şekilde ve Kudüs’e hac için dünyanın dört bir yanından gelmiş olan diğer Yahudilerin tanıklığı altında indi. Olayın detaylarını Elçilerin İşleri 2. bölümde bulabiliriz...

Tanrı neden Kutsal Ruh’u göndermek için Pentikost Gününü seçmiştir? Çünkü Pentikost gününde İsrailoğulları nasıl Tanrı’ya ilk mahsüllerden, ilk hasatın turfandalarından Tanrı’ya sunular getirdilerse, Mesih İsa aracılığıyla da Kutsal Ruh Pentikost günü ruhsal hasatın ilk turfandalarını ortaya çıkarmış ve Tanrı’ya görkemli olarak sunmuştur! O gün 3.000 kişi iman edip vaftiz olmuştur (Elçilerin İşleri 2:41) Bunlar rastlantı sonucu olan olaylar değil, Tanrı’nın zaman öncesinde insanlık için yapmış olduğu planlar doğrultusunda gerçekleşmiş görkemli işlerdir. Bu davet herkese açıktır.

Petrus'un Pentikost Günü Konuşması

Elçilerin İşleri 2.¹⁴⁻¹⁵ Bunun üzerine Onbirler'le birlikte öne çıkan Petrus yüksek sesle kalabalığa şöyle seslendi: "Ey Yahudiler ve Yeruşalim'de bulunan herkes, bu durumu size açıklayayım. Sözlerime kulak verin. Bu adamlar, sandığınız gibi sarhoş değiller. Saat daha sabahın dokuzu! ¹⁶⁻¹⁷ Bu gördüğünüz, Peygamber Yoel aracılığıyla önceden bildirilen olaydır:

*'Son günlerde, diyor Tanrı,
Bütün insanların üzerine Ruhum'u dökeceğim.
Oğullarınız, kızlarınız peygamberlikte buluncaklar.*

*Gençleriniz görümler,
Yaşlılarınız düşler görecek.*

*¹⁸ O günler kadın erkek
Kullarımın üzerine Ruhum'u dökeceğim,
Onlar da peygamberlik edecekler.*

*¹⁹ Yukarıda, gökyüzünde harikalar yaratacağım.
Aşağıda, yeryüzünde belirtir,
Kan, ateş ve duman bulutları görülecek.*

*²⁰ Rab'bin büyük ve görkemli günü gelmeden
önce*

*Güneş kararacak,
Ay kan rengine dönecek.*

²¹ O zaman Rab'bi adıyla çağırın herkes kurtulacak.'

²² “Ey İsraililer, şu sözleri dinleyin: Bildiğiniz gibi Nasıralı İsa, Tanrı’nın, kendisi aracılığıyla aranızda yaptığı mucizeler, harikalar ve belirtilerle kimliği kanıtlanmış bir kişidir. ²³ Tanrı’nın belirlenmiş amacı ve öngörüsü uyarınca elinize teslim edilen bu adamı, yasa tanımaz kişilerin eliyle çarmıha çivileyip öldürdünüz. ²⁴ Tanrı ise, ölüm acılarına son vererek O’nu diriltti. Çünkü O’nun ölüme tutsak kalması olanaksızdı.”

Böylece Tanrı Eski Antlaşma’nın Hasat Bayramı’nda ruhsal hasatın ilk ürünü olan ilk kiliseyi başlatmış oldu. Mesih vazifesini tamamladı ve Baba’dan çıkan Kutsal Ruh’u bu ilk kilisenin üzerine göndererek inanlıların güç almalarını ve Müjde’nin de Yeruşalim’den başlayarak tüm dünyaya yayılmasını başlatmış oldu.

Artık Kutsal Ruh’un çağında yaşıyoruz. Eski Antlaşma döneminde, Kutsal Ruh peygamberlere, yani sadece özel durumlarda, özel kişilere geliyordu. Ancak şimdi durum değişmiştir. Kutsal Ruh bütün kiliseye yani bütün inanlılara gelir. İsa’yı tanımak isteyen kişi bunu ancak Kutsal Ruh’tan öğrenebilir. Kutsal Ruh önce yüreklerimizi hazırlar ve biz de tövbe etmek için adım atarız. Kutsal Ruh inanlılara güç, armağanlar ve ruhsal erdemler sağladığı gibi dünyayı da günah, doğruluk ve gelecek yargı konusunda ikna etmeye devam etmektedir. Pentikost gününü başlayan bu görkemli iş hâlâ devam etmektedir. Rab, Egemenliği’ni kuracaktır. Sonsuzluklar boyunca O’na yücelik olsun!

ŞEYTAN'IN DÜŞÜŞÜ

Kaynak:

Angels: Elect&Evil by C. Fred Dickason

Soru: “Nasıl, neden ve ne zaman Şeytan, Tanrı'nın huzurundan kovuldu?”

Cevap: Şeytan'ın kovulma olayı sembolik olarak Kutsal Kitap'ın Yeşaya 14:12-14 ve Hezekiel 28:12-18 bölümlerinde anlatılmıştır. Her ne kadar bu bölümler Babil ve Sur krallarına hitap etse de aynı zamanda onların arkasındaki ruhsal güçten yani Şeytan ve düşüşünden bahseder. Bu bölümlerde Şeytan'ın nasıl düştüğünü okuruz ama ne zaman olduğu belirtilmez.

Kutsal Kitap'tan bildiklerimiz şunlardır: *Melekler, dünya yaratılmadan önce yaratıldı (Eyüp 38:4-7). Şeytan, Adem ve Havva'yı ayartmadan önce düşmüştü (Yaratılış 3:1-14).* Demek ki Şeytan'ın

düşüşü meleklerin yaratılışı ile Adem'in yaratılışı arasında bir zamanda olmuştu. Bu düşüşün olduğu zaman ile ilgili Kutsal Kitap'ta daha detaylı bir bilgi yoktur.

Eyüp kitabında Şeytan'ın belli bir zamanda Tanrı'nın tahtına yaklaşmaya izni olduğunu görüyoruz.

Eyüp 1:6-7 *“Bir gün ilahi varlıklar RAB'bin huzuruna çıkmak için geldiklerinde, Şeytan da onlarla geldi. RAB Şeytan'a, 'Nereden geliyorsun?' dedi. Şeytan, 'Dünyada gezip dolaşmaktan' diye yanıt verdi.”*

Görüldüğü gibi o zaman Şeytan, Dünya ve Cennet (Tanrı'nın huzuru) arasında gidip geliyor, Tanrı ile konuşuyordu. Tanrı'nın Şeytan'a verdiği bu özgürlük, yani tahta yaklaşıp yaklaşamamanın kesilip kesilmediği hala bir tartışma konusudur. Kimi ilahiyatçılar, İsa Mesih'in ölümüyle bu kesilmiştir der. Kimisi ise çağların sonunda Mesih'in ikinci gelişinde bunun olacağını söyler.

Şeytan cennetten neden kovuldu, düşüşüne sebep olan şey neydi? *“Şeytan gururu yüzünden Tanrı huzurundan kovuldu! Çünkü o Tanrı gibi olmak istedi. Tanrı'dan daha görkemli olmak istedi”* (Yeşaya 14:12-15 ve Hezekiel 28:12-15). Bu bölümlerde ayrıca Şeytan'ın ne kadar güzel ve ihtişamlı bir melek olarak yaratıldığını görüyoruz. Büyük olasılıkla en üstün melekti. Tahtın önündeki meshedilmiş keruvdu. Tanrı'nın yarattıklarının en güzeliydi. Ama o sahip olduğu makam ile yetinmedi. Onun yerine

Tanrı olmak istedi. Tahtını Tanrı'nın tahtından daha yükseğe kurarak evrenin hakimi olmak, kendini Tanrı'ya eşit kılmak istedi. Enteresan olarak; Adem ve Havva'yı Aden Bahçesinde ayartmak için onlara da *"meyveyi yerseniz Tanrı gibi olacaksınız"* (Yaratılış 3:1-5) dedi. Onları da aynı tuzağa çekti. Günümüzde de insanlığın en büyük sınavı hala budur: Tanrı'yı oynamak, Tanrı gibi olamaya çalışmak! Bu noktada Hristiyan teolojisi İslam teolojisinden farklıdır. Kutsal Kitap'a göre Adem ve Havva Şeytan'ın düşüşünde etken değildirler aksine Şeytan onların düşüşünde etkendir.

Evet bilmemiz gereken şudur; Şeytan cennetten düşmemiştir, atılmıştır! Atılmasının sebebi kendi gururudur ve bu yücelikten düşüşünü getirmiştir. Yaşayan diri Tanrı'ya karşı gurur ve isyan akıl almaz bir yürek hastalığıdır. Eğer kendimizi Tanrı'nın karşısında değil yanında bulmak istiyorsak Tanrı'nın yüceliğini iyi kavramamız ve yüreklerimizde O'na uygun alçakgönüllü ve itaatkâr bir tutum sergilememiz gerekmektedir.

FALCILIK VE BÜYÜCÜLÜK

Yaşadığımız bu modern çağda üzülen ve çok şaşırarak görüyoruz ki toplumumuzda belki de yüz binlerce kişi büyüçlük, falcılık, muskacılık ve bunun gibi doğüstü ruhsal yollara müracaat ediyorlar ve maalesef cinci hocalardan, muskacılardan, falcılardan ve medyumlardan medet bekliyorlar. Kimisi türlü sıkıntılardan kurtulmak, kimisi maddi beklentiler ile kimisi okul, kimisi iş, kimisi aile, kimisi psikolojik problemler için falcıların, medyumların ya da muskacı hocaların kapısını çalıyorlar.

İnsanlarımız genelde kötümserler ve kendi haklarında derin bir kötümserliğe ve umutsuzluğa sahipler. Bu bir şekilde “bana büyü yapılmış olmalı ya da üzerimde büyük nazar var!” hissine kapılmalarına yol açıyor. Hayatta bazı olağan zorluklarla karşı-

laşmış olsalar dahi bunu sanki bazı düşmanlarının kendilerine bir şekilde büyü yapmış, bir yerlere bir muska saklamış olmalarına yoruyorlar.

Bazen de hayatın ve geleceğin belirsizliği bizi biraz boğabiliyor. Gelecekle ilgili yüreğimizde umutlar taşıyor olabiliriz ancak önümüzü net göremiyoruzdur. Böyle durumlarda kulağımıza bir ses, bir falcının bize çok güç ve umut vereceğini fısıldayabilir. Maalesef pek azımız “Gerçekten falcılar gelecekte haber vererek bizi teselli edebilirler mi? Gerçekten geleceği görebilirler mi? Ya da kötü şeyler duyarsak bunun bize ne faydası olur?” diye düşünebilmekteyiz.

Tabii bazı kötü insanlar, cinlerle içli dışlı olabilirler. Gerçekten de böyle kötü şeylere bulaşıyor ve insanlardan para karşılığı başka insanlara karşı büyü yoluyla kötülük yapmaya çalışıyor olabilirler. Ama böyle bir durumla biz karşılaşırsak ne yapmalıyız? İşlerimiz iyi gitmiyorsa, evimizin bir köşesinde bir muska bulsak ne yapmamız lazım? Biz de hemen bir büyücü, bir cinci hoca bulup onlardan mı medet beklemeliyiz? Böyle şeytani düşmanlara karşı, onların elinden tutarak mı mücadele etmeliyiz?

İsa Mesih inanlıları olarak, bu konularda bizim için tek kaynak Kutsal Kitap’tır. Kutsal Kitap ise falcılık, medyumluk, cinci hocalık, muskacılık ve büyücülük konularında çok açık ve nettir:

⁹ “Tanrınız RAB’bin size vereceği ülkeye girdiği-
nizde, oradaki ulusların iğrenç törelerini öğrenip uy-
gulamayın. ¹⁰⁻¹¹ Aranızda oğlunu ya da kızını ateşte
kurban eden, falcı, büyücü, muskacı, medyum, ruh
çağırana ya da ölülerin ruhlarına danışan kimse ol-
masın. ¹² **Çünkü RAB bunları yapanlardan tiksindir.**
Tanrınız RAB, bu iğrenç töreleri yüzünden bu ulusları
önünüzden kovacaktır. ¹³ Tanrınız RAB’bin önünde
yetkin olun” (Yasanın Tekrarı 18:9-13).

Yeşaya peygamber aracılığıyla da Tanrı halkını
uyarır: “¹⁹ Birileri size, ‘Fısıldaşıp mırıldanan med-
yumlarla ruh çağırana danışın’ dediğinde, halk
kendi Tanrı’sına danışmaz mı; yaşayanlar için ölüle-
re mi danışılır? deyin. ²⁰ “Tanrı’nın öğretisine ve bil-
dirisine dönmek gerek! Böyle düşünmezlerse, onlar
için hiç şafak sökmeyecek” (Yeşaya 8:19-20).

Tanrı’mız bizim yetkin yani olgun imanlılar olma-
mızı ister. Tek bir Tanrı’ya bağlanmışızdır ve O’na
güvenmeyi öğrenmeliyiz, bilmeliyiz. Şeytan ile alış-
veriş içinde olan bir kimse nasıl Tanrı’da yaşadığını
söyleyebilir?

İncil bölümünde ise beden almış Tanrı Oğlu’nun
nasıl kötü ruhlar üzerinde egemen olduğunu ve cin-
lere tutsak insanları nasıl özgür kıldığının hikâyele-
rini okuruz. Aynı şekilde Mesih’in öğrencilerinin de
Mesih’ten aldıkları yetki ile hastaları iyileştirdikleri-
ni, kötü ruhları kovduklarını görürüz. İsa Mesih adıyla
o kadar büyük harikalar yapıyorlardı ki büyücülük

ve falcılıkta uğraşan birçok insan imana geldiler ve büyücülük ve falcılık ile ilgili çok pahalı kitaplarını yaktılar (*Elçilerin İşleri 19:19*). Çünkü artık bunlara ihtiyaçları yoktu. Tanrı'yı, yani esenliği ve her gücün gerçek kaynağını bulmuşlardı.

Bir keresinde falcılık ruhuna tutsak bir köle kız elçilerin peşine takılmış ve sürekli onlar hakkında iyi şeyler söylüyordu. Ancak bu durumdan rahatsız olan Elçi Pavlus, bu kıza dönerek onu ondaki kötü ruhlardan kurtardı. Duanın ve imanın gücünü sergiledi, cinleri kovdu. Tabii ki bu durum, kızın falcılığından çok para kazanan sahiplerinin hiç hoşuna gitmedi ve elçileri taşlatarak oradan uzaklaştırdılar (*Elçilerin İşleri 16:16*). Sanıyorum burada görmemiz gereken Tanrı'nın insan yaşamına ne kadar değer verdiği ve buna karşılık insanların başka insanları para karşılığı nasıl sömürdükleridir. Bir başka görmemiz gereken nokta ise bu falcı kız, elçiler hakkında sürekli bağırarak iyi şeyler söylemesine rağmen elçilerin bunu kendi yararlarına bir fırsat olarak görmemeleridir. Pekâlâ, "işte sizin falcı kızınız da bizim hakkımızda harika şeyler söylüyor, gelin bizi takip edin!" diyebilirdiler. Ancak, tabii ki bunu yapmadılar. Tanrı için Şeytan'la iş birliğine girmediler. Şeytan yalancıdır ve yalanın babasıdır, ona asla güvenilmez ve Tanrı'da olan birinin buna asla ihtiyacı olmaz.

Bu kural her türlü sıkıntı ve ruhsal saldırı karşısında da geçerlidir. Tanrı bizden yanaysa kim bize karşı koyabilir? (*Romalılar 8:31*) Tanrı'ya iman et-

miş, O'nun sevgisini yüreğinde tatmış, O'ndan gelen esenliği almış bir kişi (Yuhanna 14:27), nasıl gidip falcıların, cinci hocaların ya da herhangi bir medyumun kapısını çalabilir. Tanrı'nın koruması altında ve Tanrı'nın ev halkı olmak varken neden güvenilmez insanların, şeytani güçlerin, sonu belli olmayan ruhsal maceraların içine dalalım?

Yeri gelmişken halk arasında "papaz büyüsünden" bahsedilir. Kimdir bu papaz bilmiyoruz ama böyle bir söylenti dolaşır durur. Protestan kiliselerinde hizmet eden pastörlerin kapısı bile papaz büyüsüne kapıldığını sanan insanlarca çalınır. Kiliseler büyünün ne yapıldığı ne de bozulduğu bir yerdir. Orası Tanrı evidir ve oradakiler sadece Tanrı'ya hizmet etmek için vardılar. Her türlü şeytani kötülükten kurtulmanın tek yolu da Mesih İsa'ya iman etmektir.

İblis'in her türlü saldırısına karşı ya da geleceğin her türlü belirsizliğine karşı Rab Mesih İsa'da güçlüyüz ve güvendeyiz. Elimizde iman kalkanımız var, dua gibi bir kalemiz ve Tanrı sözü gibi bir rehberimiz var, öyleyse yolumuz açıktır. Mesih İsa, bizleri kanatlarının altına almaya hazırdır ve *"Bunları size, bende esenliğiniz olsun diye söyledim. Dünyada sıkıntılarınız olacak ama cesur olun Ben dünyayı yendim!"* (Yuhanna 16:33) demektedir.

HRİSTİYANLIKTA KADER

Kader, alın yazısı, yazgı... Hepimiz bu kelimeleri duyarak büyüdük. Çoğumuz başımıza bir olay geldiğinde istem dışı “kaderimmiş” deyip geçtik. Peki, gerçekten kader var mıdır? Varsa nedir? Kader, her din ve inanışta karşımıza çıkan ancak üzerinde en çok kargaşa yaşanan kavramdır.

Kaderin iki temel yönü vardır: Birincisi bilmek yönü, yani Tanrı'nın tüm olacak olayları önceden bilmesi. Genelde buna pek kimsenin itirazı olmaz. Çünkü Tanrı, sonsuz ilme sahip olduğu gibi aynı zamanda zaman üstüdür ve bütün geçmiş ve gelecek O'nun bilgisindedir. Bu konuya Kutsal Kitap'tan bir örnek verecek olursak; Mesih İsa'nın doğumu ve çekeceği acılar yüzlerce yıl öncesinden haber verilmiştir (*Yeşaya 53, Mezmur 22*). Ayrıca İsa Mesih de

ortaya çıktığı andan itibaren bunu açıklamış hatta On İnkilerden birinin O'na ihanet edeceğinin ön bildirisini vermiştir (*Markos 26:24*).

Kaderdeki ikinci yön ise Tanrı'nın etkisidir. Yani Tanrı olaylara ne kadar etki eder? Bizim irademizi çığner mi? Yukarıdaki örnekten devam edecek olursak; İsa Mesih'e ihanet edeceği önceden bildirilen Yahuda İskariyot, Tanrı'ya "bu benim kaderimmiş, Sen böyle yazmasaydın olmazdı!" diyebilir mi?

Tabii ki diyemez çünkü, tüm Kutsal Kitap boyunca Tanrı'nın insanı yaptığı tüm işlerden, yüreğinde taşıdığı her kötülükten sorumlu tutacağını ve yargı kürsüsünde hesap vereceğimizin duyurusunu yapmaktadır. Tanrı Adil Yargıçtır ve bizler iradesi olan ve yaptığı hareketlerden dolayı Tanrı'ya hesap verecek olan sorumlu kişileriz. Tabii ki bu bizim tamamen başıboş bırakıldığımız ya da Tanrı'nın bizim için hiçbir planının olmadığı anlamına gelmez. İnsan, çoğu zaman benliğine yeniktir ve günaha meyillidir. Bu yüzden insanlık tarihi acılar, savaşlar ve zulümlerle doludur. Ama bu acıların sebebi Tanrı'nın bize vermiş olduğu ve özünde iyi olan akli, iradeyi, gücü Şeytan'ın ve benliğimizin isteği doğrultusunda kullanmamızdır. İşte bu yüzden insanlığın Tanrı'nın lütfuna ihtiyacı vardır ki Tanrı'nın her birimiz için tek tek güzel planları olduğu gibi (*Yeremya 29:11*) insanlık içinde en büyük planı olan Biricik Oğlu Mesih İsa'yı yerinde ve zamanında göndererek; bizleri günahkâr benliğimizden sıyrarak, fedakâr sevgiyi

görüp bu sevgide yaşayabilmemiz için bir kapı açmıştır.

Tanrı, zamanı aşan sonsuz bilgisiyle ve bizler için yaptığı planlar doğrultusunda Biricik Oğul'un nerede ve nasıl doğacağını (*Mika 5:2, Yeşaya 7:14*) peygamberleri aracılığıyla önceden bildirmiş; aynı şekilde Oğul'un İskariyot ve Yahudi din adamları ve ileri gelenler tarafından ihanete uğrayacağını, Romalı askerlere teslim edileceğini, haksız yere acı çekip öldürüleceğini de önceden bildirmiştir (*Matta 20:17-18, Markos 8:31*).

Kader konusu açıldığında ilk aklımıza gelen şeyler çektiğimiz acılar ve başımıza gelen olaylardır. Bu doğrultuda Kutsal Kitap'ta kader konusunu irdelediğimizde Tanrı'nın bizi sürekli olarak yaptığımız işler ve aldığımız kararlar konusunda uyardığını görüyoruz: *"Fesat eken dert biçer"* (*Özdeyişler 22:8a*), *"İnsanın ahmaklığı yaşamını yıkar, yine de içinden RAB'be öfkelenir"* (*Özdeyişler 19:3*), *"Budalaların yolu, onların sözünü onaylayanların sonu (kaderi) budur"* (*Mezmur 49:13*), *"Her emek kazanç getirir, ama boş lakırdı yoksulluğa götürür"* (*Özdeyişler 14:23*).

Çoğu zaman kutsal yazılar kaderden bahsettiğinde insanların kendi üzerlerine getirdikleri yarıdan bahseder; *"Size defalarca söylediğim gibi, şimdi gözyaşları çinde tekrar söylüyorum: Birçok kişi Mesih'in çarmihına düşman olarak yaşıyor. Onların sonu (kaderi) yıkımdır..."* (*Filipililer 3:18-19*), *"Çünkü*

bedende yaşarken gerek iyi gerek kötü, yaptıklarımızın karşılığını almak için hepimiz Mesih'in yargı kürsüsü önüne çıkmak zorundayız" (2. Korintliler 5:10).

Günahı seçen biziz. Âdem'in ilk günahından bu yana yozlaşma giderek artmıştır ve bu yüzden ölüm bizde egemenlik sürmektedir. Dünya, Tanrı'dan kopmuş ve Şeytan'ın ellerine düşmüştür. Bu yüzden dünyada hastalıklar, musibetler, sıkıntılar ve ölüm vardır. Tanrı bunlara izin vermektedir. Çünkü bu seçimi başlangıçta biz yaptık ve ceremesini çekiyoruz. Ancak sonsuz iyi olan Tanrı, sonsuz yüceliği ile kötülüklerden bizler için iyilikler çıkarmaya devam etmektedir. Nasıl Yusuf'a yapılan kötülüğü Mısır ve Kenan diyarının kurtulması için iyiliğe çevirdiyse, nasıl Mesih'e yapılan zulmü insanlığın kurtulması için iyiliğe çevirdiyse aynı şekilde başımıza gelen hastalıklara, afetlere vs. kendi işleri üzerimizde gözüksün (*Yuhanna 9:3*), Tanrısal gerçekliğe, ölüm gerçeğine ve tek gerçek tesellinin ve dayanağımızın O olduğu gerçeğine uyanalım diye Tanrı bunlara izin vermektedir. Tanrı, kutsal ve egemen olandır.

Tanrı'yı iyi anlamalı, O'na karşı olan sorumluluklarımızı iyi idrak etmemiz gerekmektedir. Tanrı da bizler de irademiz olduğunu ve iyiyi ya da kötüyü seçmekte özgür olduğumuzu iyi biliyoruz. Ama özgürlük, benliğe sebep olmamalıdır (*Galatyalılar 5:13*). Tanrı'nın hayatlarımız için amaçları vardır. Tanrı'yı hoşnut edecek iş, O'nun gönderdiği Mesih

İsa'ya iman etmemizdir (*Yuhanna 6:29*). Kutsal Kitap bizi sık sık iman etmeye çağırır (*Yuhanna 20:27, Elçilerin İşleri 16:31, 19:4*). İman etmek bir irade işidir. Kendi irademizle Tanrı'nın lütfuna adım atarız. Tanrı bizi şeytanın egemenliğinden alır ve bizi kendi egemenliğine koyar. Tanrı'nın elini her zaman hayatlarımızda hissederiz. Artık kaderimizin ne olduğunu, sonumuzun ne olacağını biliyoruzdur. Tanrı, bizi Oğlu'nun benzerliğinde günbegün değiştirmekte, hayatımızda denenmelere izin vererek yüreklerimizde Tanrısal bir karakter bina etmektedir. Mesih, söz verdiği gibi bizlere yer hazırlamaya gitmiştir. Tanrı'nın bizim için olan harika planı budur, kaderimiz budur; Mesih'e, Tanrı'ya, göksel evlerimize kavuşmak. Akıl almaz yüceliği ve planları için Tanrı'ya şükürler olsun.

İMTİHAN (SINANMA) DÜNYASI MI?

Her insan gibi bizler de “*niçin bu dünyadayız, nereden geldik ve nereye gidiyoruz?*” gibi soruları düşünmüşüzdür. Bu sorular, gerçekten insanın sorabileceği en derin, en önemli sorulardır ve bazen tüm ömrümüzü bu sorulara cevap vermek için harcarız, okuruz, araştırırız. Bazı insanlar bu konulara fazla kafa yormasalar da bilinçaltılarında daima bu sorular vardır ve olmalıdır. İnsanların konuşmalarına dikkat ederseniz toplumumuzda genelde bu konularda bilinçaltındaki cevabın “*ya imtihan dünyası işte...*” gibi sözler olduğunu görürüz. Sanki Rab Allah tüm dünya ve insanları sınamak, bir imtihandan geçirmek, önlerine bir din koyup bu kurallara kimler uyacak ve kimler uymayacak diye görmek için yaratmıştır. Başımıza gelen zorluklar da bunun bir sonucudur.

Kutsal Kitap Bu Konuda Ne Diyor?

Peki, biz Hristiyanlar Kutsal Kitap'a baktığımızda gerçekten bunu mu görüyoruz? Gerçekten böyle olabilir mi? Tanrı gerçekten düz bir mantık ile "bir dünya yaratayım, içine insanlar yerleştireyim, önlere de bir din koyayım, bu dinin kurallarını yerine getirip sınavda başarılı olanları cennete, başarısız olanları da cehenneme atayım!" demiş olabilir mi?

Tabii ki hayır! Musa'ya yazdırılan Tevrat'ın Yaratılış kitabıyla başlayan ve İsa Mesih'in müjdesiyle son bulan Kutsal Kitap'ta; Tanrı'nın başlangıçtan beri insanlıkla olan hikayesi çok daha farklı ve çok daha derindir. Tanrı bizi kendi suretinde ve kendi benzerliğinde kendi yüceliği için yaratmıştır. Bu da, tabii ki insana çok önemli sorumluluklar yüklemektedir. Ya hiç Tanrı yokmuş gibi kendi benliğimizde ve kendi kurallarımızla yaşayacağız ya da görkemli Tanrı'nın kudretli ve sevgili terbiye eli altına girip, O'nu hoşnut etmek için yaşayacağız.

Yaratılış

Tevrat'ın Yaratılış bölümünün ilk başlarında hepimizin yüreğine dokunan bir hikâye yer alır. Tanrı, Mezopotamya'da yarattığı ilk insanlar için bir bahçe, "Aden Bahçesi" hazırlamıştır. Evet, bu bahçe diken ve çalılardan özgür, içinde "Yaşam Ağacı"ni

barındıran ve her şeyden daha önemlisi Tanrı'nın bizzat insanlara görüldüğü ve paydaşlık ettiği bir bahçedir, bir cennet bahçesidir. Ayrıca bahçenin ortasında Tanrı'nın açıkça yenmesini yasakladığı iyiyi ve kötüyü bilme ağacı vardır. Yenildiği zaman insanlığa bilgelik ama ölüm getirecek ağaç!

Buraya kadarki bölümde açıkça görüldüğü gibi Tanrı'nın asıl planında; yüceliği için yarattığı dünyayı, içindeki tüm hayvan ve bitkilerle emrine ve idaresine sunduğu insan ile sonsuzlara kadar sürecek bir paydaşlık ve bir aile olma isteği vardır.

Bu, bana her zaman büyük mutluluk vermiştir; Tanrı insanlıkla olan hikâyesini Aden Bahçesinde kendi huzurunda, sonsuzluk planlarıyla başlatmıştır. Bu hikâyeyi ister sembolik ister gerçek olarak alın, Tanrı bizlere olan sevgisinin ve bizler için olan planlarının zenginliğini, derinliğini ve kendisinin de bu hikâyenin bir parçası olduğunu açıkça göstermektedir.

Evet, Tanrı insan ve insanlar yaratmıştır, onlara dünyayı vermiştir ama onları yine de başıboş bırakmamıştır. Tanrı'nın insanlıkla ebedi planlarının olduğunun en büyük diğer bir kanıtı da bizzat İsa Mesih'tir. Tanrı dünyayı yani bizleri sevdiği için Biricik Oğlunu insanlığa bahşetmiştir (*Yuhanna 3:16*). İnsanlığın Tanrı ile olan en büyük bağı bizzat İsa Mesih'tir. İsa Mesih, karşımıza bir din koyup, bir şeriat getirip "bunlara uyarsanız kurtulursunuz" dememiştir. Sadece bizim O'na iman etmemizi (*Yu-*

hanna 6:29) ve bu şekilde yüreğimizde O'nunla bir sevgi ilişkisine başlamamızı istemiştir. Sonsuzluklar boyunca artık bizimle olacağının sözünü vermiştir.

İyiliği ve Kötülüğü Bilme Ağacı

Tabii o zaman şöyle bir soru ortaya çıkıyor: “Neden o zaman Tanrı bahçenin ortasına iyiyle ve kötüyü bilme ağacını koydu ve ‘bundan yerseniz muhakkak ki öleceksiniz!’ dedi, bu bir sınama değil mi?” diye sorabilirsiniz. Ancak, Tanrı'nın Âdem ve Havva'yı sadece Bilgelik Ağacıyla denemek için yarattığını düşünmek gerçekten çok sığ bir bakış açısı olurdu ki Tanrı onları hemen öldürmedi; kurban kesip onları deriden elbiselerle giydirdi, bahçenin dışında yaşamalarına, çoğalmalarına izin verdi. Kadına senin soyundan gelen, yılanın yani Şeytan'ın başını ezecek dedi. İnsanlık tarihinin nelerden geçeceğinin ve kadının soyu olan, insanlıkla olan bağına kadın Meryem'den alan İsa Mesih'in, Tanrı ile olan ilişkimizin en büyük düşmanı olan Şeytan'ın başını ezeceğinin ön bildirisini de vermiş oldu.

Sınamalar - Denenmeler

Kutsal Kitap'a baktığımızda Tanrı'nın, Oğul İsa Mesih başta olmak üzere herkesi denenmelerden, sınamalardan geçirdiğini görüyoruz. Kutsal Kitap'ı bir bütün olarak ele aldığımızda ruhlara Babası olan

Rab Tanrı'nın insanlığı ve özellikle imanlı olan bizleri sınanmalardan, acılardan, zorluklardan geçirerek terbiye ettiğini yani olgunlaştırdığını ve karakterimizi inşa ettiğini görüyoruz (*İbraniler 12*). Yarattışın en büyük gizemi de burada saklıdır. Dünyaya çıplak gelir ve dünyadan çıplak göçeriz ama sonsuzluk âlemine götürdüğümüz şey karakterimizdir. Bu yüzden durup şunu iyi düşünmemiz lazımdır; “yaşamımda ben neye dönüşüyorum?”

Kutsal Kitap, Tanrı'nın güvenilir olduğunun altını çizer ve dayanamayacağımızdan fazlasını bizlere yüklemeyeceğinin, her zorlukta bir çıkış kapısı açacağına teminatını verir (*1. Korintliler 10:13*). Öyleyse Tanrı'nın hayatlarımızdaki sınanmalara izin vermesindeki amaçlarını iyi anlamalıyız. Çünkü Tanrı için kutsallaşmanın yolu bundan geçer. Tanrı, kendi kutsallığına ortak olalım diye bizi kendi yararımıza terbiye eder (*İbraniler 12:11*). Geçmişe dönüp baktığımızda ne zaman disiplinle zorluklardan geçmişsek; bunlar okul programı, müzik aleti çalma çabası, spor antrenmanları vs. olabilir, ancak biliriz ki yaşamlarımızda geçmişteki o zor zamanların meyvelerini yiyoruzdur. Göklerin Egemenliğinde Tanrı'nın huzuruna çıktığımızda da böyle olacaktır. Yaşamlarımızda Tanrı'yı yüceltirsek, Şeytan tarafından denemelerden geçirildiğimizde sabırla Tanrı'nın merhametiyle açtığı çıkış yolundan geçerse, önümüze konan yarışı tamamlayabilirsek, Mesih'in müjdelediği “Ne Mutlulardan” olacağız. Bu kapı belki dardır ama Tanrı bu kapıyı herkese açmıştır. O'na yücelik olsun!

HRİSTİYAN TAPINMASI (GERÇEKTE VE RUHTA TAPINMA)

Kaynak:

Yaşasın Disiplin, Richard J Foster

“Ama içtenlikle tapınanların Baba’ya ruhta ve gerçekte tapınacakları saat geliyor. İşte, o saat şimdidir. Baba da kendisine böyle tapınanları arıyor” (Yuhanna 4:23).

“Tanrınız olmak için sizi Mısır’dan çıkaran RAB benim. Kutsal olun, çünkü ben kutsalım” (Levililer 11:45, 1. Petrus 1:16).

Richard Foster’ın Yaşasın Disiplin kitabında William Temple’dan şöyle bir alıntı vardır: **“Tapınma, vicdanı Tanrı’nın kutsallığıyla alevlendirmek, zihni Tanrı’nın gerçeğiyle beslemek, hayal gücünü Tanrı’nın güzelliğiyle temizlemek, yüreği Tanrı’nın sevgisine açmak, iradeyi Tanrı’nın amacına adanmaktır.”**

William Temple'ın bu sözü sanırım iç odalarımıza gidip gizlide olan Babamıza dua ederken geçirdiğimiz ve geçirmemiz gereken ruhsal basamakları sıralıyor. Bu sözdeki her bir cümleyi tek tek açmakta fayda olacaktır.

“Tapınma, vicdanı Tanrı'nın kutsallığıyla alevlendirmektir.” O'nun kutsallığıyla vicdanımızı alevlendirebiliyor muyuz? Tanrı'nın huzuruna geçip “Kutsal Kutsal Kutsalsın” diyebiliyor muyuz? Vahiy kitabında 24 ihtiyarın dediği gibi...

Bir imanlı gerçekten Tanrı'dan haz almayı öğrenmelidir. Mezmur yazarı şöyle der: *“Rab'den zevk al, O senin yüreğinin dileklerini yerine getirecektir”* (Mezmur 37:4).

Tanrı'ya, O'nun huzuruna geçip: “Kutsal Kutsal Kutsalsın” demek Tanrı'yı anlamakla ve yüreğimizde O'na yol açmakla olur. Bunu söylemek hem O'nu övmek ve yüceltmektir, hem de O'nun karşısında kendi sıradanlığımızı, günahkârlığımızı, zayıflığımızı, kusurluluğumuzu bilmektir.

Kutsal Kitap'ta kutsallık hem Tanrı'nın görkemini hem de O'nun doğasının saflığı ve ahlaksal kusursuzluğunu tanımlar. Doğru olanı bilmemek elinden gelmediği gibi, doğru olanı yapmamak da elinden gelmez.

Kutsal olmak ahlaksal açıdan masum olmaktır. Günahtan ayrılmak ve bu yüzden Tanrı'ya adanmaktır.

Kutsallığın bir diğer tarifi de ayırıcı nitelik olarak Tanrı'ya benzemektir. Tanrı bizi sevgide kutsal ve kusursuz olmak için seçmiş ve terbiye etmektedir (Efesliler 1:4).

“Zihni Tanrı'nın gerçeğiyle beslemek.” İsa ona şu karşılığı verdi: *“Tanrın Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla ve bütün aklınla seveceksin.”* Mesih burada Eski Antlaşma'da olmayan “aklı” kelimesini ekliyor. Bu tabii ki tüm kilise çağlarını etkiliyor. Ve üniversiteler, kiliseler tarafından akıl yani bilim ile Tanrı'yı daha iyi tanımak ve daha çok sevmek için açılıyor.

Aç zihinleri ancak Tanrı'nın gerçekliği doyurur. *“Gerçeği bileceksiniz ve Gerçek sizi özgür kılacak.”* Tüm gerçeklik Tanrı'dır, yaratılmış her şey gölgelerdir. İsa Mesih; *“Yol, Gerçek ve Yaşam Benim”* demekle bu gerçekliğe özünde sahip olduğunu ilan etmiştir. Ve bizi ancak Tanrı özgür kılabilir. Ve biz gerçekten, Gerçek olan Tanrı'ya tapıyoruz. O'ndan haz alıyoruz, O'nu seviyoruz, bazen O'nunla mücadele ediyoruz, O'nun yollarını anlamaya çalışıyoruz. O'nun bizzat kendisine taptığımız gibi aynı zamanda O'nun hikmetine ve işlerine de hayranız. O'nun işlerini düşündükçe, yüce hikmetini idrak ettikçe O'nu daha çok seviyor, daha çok tapıyoruz. O'nun evrendeki hikmetini, dünyadaki işlerini, insanlıkla paylaştığı -Kutsal Kitap'ta anlatılan- hikâyesini daha çok anladıkça, bize büyük bir doyum veriyor. Akıl,

ruh, kalp her zerremiz Tanrı'nın yüceliğini görerek doyumuna ulaşıyor.

“Hayal gücünü Tanrı'nın güzelliğiyle temizlemek.” Richard Foster *“Yaşasın Disiplin”* kitabında hayal gücümüzü de Tanrı'ya adamamızı ve kişisel tapınma sırasında, hayalimizi de Tanrı'ya emanet ederek O'na yöneltmemizi salık veriyor. Bunu bizim rüyalarımızı, görümlerimizi etkileyecek iyi bir yöntem olarak düşünüyorum.

Doğada zaman harcamak, Tanrı'nın yarattığı güzellikleri görmek ve seyretmek aynı zamanda Tanrı'nın güzelliğini seyretmektir.

Gözyaşlarımızı Mesih'in kanıyla yıkadığımız gibi hayal gücümüzü de Tanrı'nın önünde alçaltmalı ve O'na layık olacak şekilde temiz tutmalıyız.

“Yüreği Tanrı'nın sevgisine açmak.” Tanrı'yı seviyor muyuz? Tanrı'nın sevgisi için yaratıldık ve ilk önce O bizi sevdi. Bize sevme yetisini verdi, sevmeyi öğretti. Biricik Oğlu'nu verdi. O'nu bizim için feda etti. O'nun kanı aracılığıyla bizi aklayıp Kendine çekti, Kendisi ile tanıştırdı, yollarını öğretti, sevgisini tattırdı. Artık O'nun ayrılmaz bir parçasıyız. En büyük müjde budur: “Tanrı ile bir olmak.”

Yuhanna 15:9 “Baba'nın beni sevdiği gibi, ben de sizi sevdim. Benim sevgimde kalın.”

10 “Eğer buyruklarımı yerine getirirseniz sevgimde kalırsınız, tıpkı benim de Babamın buyruklarını yerine getirdiğim ve sevgisinde kaldığım gibi...”

11 *“Bunları size, sevincim sizde olsun ve sevinciniz tamamlansın diye söyledim.”*

12 *“Benim buyruğum şudur: ‘sizi sevdiğim gibi birbirinizi sevin.’”*

Çarmıh, Tanrı'nın sevgisinin en doruk noktasının göstergesidir. Uğrumuzda ölecek kadar Rabbimiz İsa Mesih bizi seviyor. Bu sevgiye nasıl karşılık vermeliyiz?

Mesih çarmıhta öldüğünde tapınaktaki perde yukarıdan aşağıya kadar yırtıldı. İşte gerçekte ve ruhta tapınma da bu noktada başladı. Artık Tanrı'nın huzuruna direkt, aracısız ve cesaretle girebiliyoruz. Eskisinde olduğu gibi kâhinler bizim adımıza girmiyor. Öyle bir başkahinimiz var ki hem kendi oraya giriyor, hem bizi yanında götürüyor.

2. Korintliler 3:18 *“Ve biz hepimiz peçesiz yüzle Rab'bin yüceliğini görerek yücelik üstüne yücelikle O'na benzer olmak üzere değiştiriliyoruz. Bu da Ruh olan Rab sayesinde oluyor.”*

“İradeyi Tanrı'nın amacına adamaktır.” Bütün irademizle Tanrı'ya adanmışlık! “Rab benim değil senin isteğin olsun!” demek, diyebilmek. Bütün hayatımla sana hizmet etmek, kendimi sana adamak istiyorum. Senin yüceliğini görmek, senin ışığın olmak, seni sevmek, senin yolunda gayretime binmek istiyorum. Sen buna değersin. Âmin.

Mesih ile beraber yürüyoruz, Tanrı'da yaşıyoruz ve Tanrı'nın Ruhunda, sevgisinde, sözünde, imanda daha da derinleşiyoruz. Ruh'ta yaşamak ve Tanrı'ya kavuşmak demek olan cennete gitmek ile ilgili kısa bir alıntı yapmak istiyorum.

C. S. Lewis'in "Acı Sorunu" kitabından:

"Tanrı'nın her insan ruhunu eşsiz yaratmasının nasılını değil, nedenini düşünüyorum. Bütün bu farklılıkların bir yararını görmeseydi birden çok insan ruhu yaratmazdı (herkesin fitratı farklı). Şunu bilin ki, bireyselliğinizin ne içi ne dışı Tanrı için bir sırdır. Gün gelecek, bunlar sizin için de sır olmaktan çıkacaktır. Eğer hiç anahtar görmediyseniz anahtar kalıbı gözünüze çok tuhaf görünür. Eğer hiç kilit görmediyseniz anahtar size çok garip gelir. Ruhunuzun ilginç bir şekli var, çünkü ruhunuz ilahi özün sınırsız kıvrımlarının doldurabileceği bir boşluğun ya da çok odalı bir malikânenin anahtarını saklıyor. Çünkü kurtulması gereken insanlık soyut bir şey değildir. Siz, okurum sizsiniz insanlık. Ey kutlu ve talihli yaratık gözleriniz O'nu göreceksiniz, bir başkasını değil. Eğer Tanrı'ya izin verirseniz, günahlarınız hariç bütün varlığınızla O'nda eksiksiz bir doyuma ulaşacaksınız. Tanrı her insan ruhuna ilk aşkıymış gibi bakmakta, öyle sevmektedir. Cennetteki yeriniz, yalnızca size özel bir yer olacaktır. Bir eldiven nasıl bütün eli kapsayacak şekilde dikiş dikiş işlenirse, cennetteki yerinizde size özel olarak böyle yaratılmıştır."

Buradan da İncil'deki Şu harika ifadelere bağla-
yarak bitirmek istiyorum:

*“Şimdi her Şeyi aynada silik bir görüntü gibi g-
ryoruz, ama o zaman yüz yüze görüŐeceęiz. Şimdi
bilgim sınırlıdır, ama o zaman, bilindiğim gibi tam
bileceğim. İşte böylece, kalıcı olan uę Şey vardır:
iman, mit ve sevgi. Bunların en üstün olanı da sev-
gidir” (1.Korintliler 13:12-13).*

MESİH'İN İKİNCİ GELİŞİ

Mesih, dünyadaki vazifesini tamamlayıp göklerdeki Baba'nın yanına, görkemli tahtına dönmeden önce defalarca son günde dünyayı yargılamak ve kendisine ait olanları yanına almak için görkemiyle bulutlar içerisinde tekrar geleceğini; fakat bu sefer Tanrısal yetkilerde olacağını açıkça bildirmişti. Öğrencileri ise bu söz ve iddiaları ilk duyduklarında çarmıhta öleceğini ya da ölümden dirileceğini söylediğinde olduğu gibi yine kuşkuyla karşılamışlardı. Bu, kavraması ve kabullenmesi güç bir iddiaydı.

Evet, gerçekten de o zamana hayalen gitsek ve insanoğlu'yla beraber biz de o şartlarda dolaşsak; her ne kadar mucizelerine tanık olsak bile söylediği bu iddialı sözleri kavramak, kabul etmek ve bu sözlerle iman edip teslim olmanın gerçekten de çok zor olduğunu göreceğiz.

İsa Mesih: *“Baba kimseyi yargılamaz, bütün yargılama işini Oğul’a vermiştir. Öyle ki, herkes Baba’yı onurlandırdığı gibi Oğul’u onurlandırsın. Oğul’u onurlandırmayan, O’nu gönderen Baba’yı da onurlandırmaz”* (Yuhanna 5:22-23) dediğinde ya da tapınakta Başkahin ve kahinler tarafından yargılandığında: *“Ve sizler, İnsanoğlu’nun Kudretli Olan’ın sağında oturduğunu ve göğün bulutlarıyla geldiğini göreceksiniz”* (Markos 14:60) sözlerinde tanrısallığını ve Baba Tanrı’ya denk oluşunu ortaya koyuyordu. Yargı gününde, her insanın ölümden dirilerek yaptıklarının hesabını vereceği günde, yargılama yetkisinin kendisinde olacağını, her kulun önünde diz çökeceğini ilan ediyordu.

Nasıl ki Mesih’in ilk gelişi insanlığın günahtan kurtulması için Tanrı’nın attığı en önemli adımsa ve çarmih, günaha karşı en büyük zaferse; Mesih’in ikinci gelişi de insanlığın en son düşmanı olan ölüm karşı Tanrı’nın vurduğu son darbe olacaktır. Elçi Pavlus, Romalılar 8. bölümde tüm yaratılışın ve Ruh’un turfandasına sahip olan bizlerin bu umutla, yani evlatlığa alınma ve bedenlerimizin kurtulması özlemi sebebiyle içimizde tutuşan “inleme”den bahsetmektedir.

Bir fabrikanın tasarlanıp inşa edilmesindeki nihai amaç, planlanan ürünü ortaya çıkarmaktır. Haliyle bu ürün, kolaylıkla ortaya çıkmayacak; çok alın teri ve emek harcanacaktır. Fakat ürün ortaya çıktığında ise tüm sıkıntılar unutulacak ve emeğin karşı-

lığını almanın sevinci yaşanacaktır. Aynı bir annenin doğum sancıları çekip acılardan sonra dünyaya bir çocuk getirmenin sevincini yaşamaması gibi.

Çok açıktır ki; Tanrı da yarattığı bu muazzam evren fabrikasında bizleri işlemekte ve terbiye etmektedir. Ama bizler henüz fabrikanın ürün hattında işlem görmeye devam ediyoruz. Mesih'in benzerliğinde her gün lütuf üzerine lütuf, izzet üzerine izzet alarak, sevgide kutsal ve kusursuz olmak için değiştirilıyoruz. Bu da Ruh olan Tanrı sayesinde oluyor. Umudumuzu Mesih İsa'nın ikinci gelişine bağladık. O tekrar geldiği zaman bu, O'nun ilk gelişine benzemeyecek. Tanrısal yetkisiyle kendisine ait ölüleri dirilttiği gibi o zaman hayatta olanları da bir anda kendi benzerliğinde değiştirecek ve bizlere ölümsüz bedenler armağan edecektir. İşte kurtuluş budur, özlem budur, lütuf budur. Yeni bedenlerimizle, sonsuzluğu miras alanlar olarak Tanrı'nın tahtına yanaşacağız ve Eyüp'ün dediği gibi *"O'nu kendim göreceğim, kendi gözlerimle, başkası değil. Yüreğim bayılıyor bağrımda!"* diyeceğiz.

Mesih, ikinci gelişinden önce olacak belirtilerle ilgili yine peygamberlikte bulunarak: *"Savaş gürültüleri, savaş haberleri duyacaksınız. Sakın korkmayın! Bunların olması gerek, ama bu daha son demek değildir. Ulus ulusa, devlet devlete savaş açacak; yer yer kıtlıklar, depremler olacak. Bütün bunlar, doğum sancılarının başlangıcıdır"* (Matta 24:6-8) uyarılarını yapmıştır.

Her ne kadar son günün ne zaman olduğunu bilemesek de dünyanın gidişinin pek iyi olmadığını görebiliyoruz. Dünyayı defalarca yok etmeye yetecek toplu imha silahları mevcut ve bu silahlar maalesef çok kolaylıkla Şeytan'ın oyuncağı olabilen insanların ellerinde. Einstein'ın şu manidar "3. Dünya Savaşı olur mu bilmiyorum ama 4. Dünya Savaşı ok ve mızraklarla olacak!" sözü de kulaklarımızda çınlamaktadır. Mesih, her şeye rağmen cümlesinin sonunda bize bir umut vermektedir: "Bütün bunlar, doğum sancılarının başlangıcıdır."

Yüce merhametiyle insanların yapmış oldukları kötülükleri iyiliğe çeviren, Nuh'u tufan ile ikinci Adem yapan, Yusuf'a yapılan ihaneti o zamanki dünya için berekete çeviren, insanlığın en büyük yüz karası olan çarmıhı insanlık için aklanma umudu yapan Tanrı; yeni dünyayı, yeni göksel düzeni, Göksel Yeruşalim'i kurmak için insanlığı savaşımlara, depremlere, kıtlıklara terk edebilir. Bunlar, insanlığın en büyük doğum sancıları olacaktır. Mesih'in bizleri uyardığı gibi "*sonuna kadar dayanan kurtulacaktır!*" (Matta 24:13).

Tanrı tek umudumuz, tek dayanağımızdır. Mesih'in ikinci gelişinde zafer alayında olabilmek için şimdi Tanrı'nın tahtına yaklaşalım ve O'na sığınalım. O, sabrın kaynağıdır; bize gerekli olan sabır ve metaneti verecektir.

"Tanrı'nın yolu kusursuzdur, RAB'bin sözü arıdır. O kendisine sığınan herkesin kalkanıdır" (Mezmur 18:30).

YEHOVA ŞAHİTLERİ KİMDİR VE NEYE İNANIRLAR?

Günümüzde Yehova Şahitleri olarak bilinen tarikat, 1870 yılında Pennsylvania’da Charles Taze Russell’in yönettiği bir Kutsal Kitap etüdünde başlamıştır. Russell grubuna, “Bin Yıl Şafağı Kutsal Kitap Etüdü” adını verdi. Charles T. Russell, “Bin Yıl Şafağı” adında bir dizi kitap yazmaya başlar. Bu kitap ölümünden önce altı cilde ulaşmıştı ve Yehova Şahitleri’nin günümüzde inandığı tanrıbilimin büyük bir kısmını içerir. Russell’in 1916’da ölümünden sonra, arkadaşı olan ve yerine geçen Yargıç J. F. Rutherford, “Bin Yıl Şafağı” dizisinin yedinci ve son cildi olan “Tamamlanan Gizem”i 1917’de yazmıştır. The Watchtower Bible and Tract Society 1886’da kuruldu ve hızla “Bin Yıl Şafağı” hareketinin düşüncelerini

başkalarına bildirmeye başladığı araç haline geldi. Grup, 1931'e kadar "Russellcılar" olarak biliniyordu, bu tarihten sonra organizasyondaki bir bölünmeden ötürü "Yehova Şahitleri" adını aldı. Kendisinden ayrıldıkları grup ise, "Kutsal Kitap öğrencileri" olarak tanınmaya başlandı.

Grup tarih boyunca birçok peygamberlikte/kehanette bulunmuştur ve bunların hiçbiri yerine gelmemiştir. İlk olarak 1872'de Russel ve arkadaşları İsa Mesih'in 1874'te geleceğini ve egemenliğini kuracağını söylediler. Ancak Kutsal Kitap Matta 24:23-26 ayetlerde Rab'bin gelişini kimsenin bilemeyeceği açık açık yazdığı halde ve 1874'te de tüm dünyaya mahçup olmalarına rağmen Yehova Şahitleri kehanetlerine devam etmişlerdir. 1880'de Russel bu sefer 2. geliş için 1914 tarihini vermiştir. 1914 de yine fiyaskoyla sonuçlanınca grup çareyi yine Kutsal Kitap ayetlerini saptırarak yorumlama yoluna girdiler. İsa Mesih'in kendisi bizzat defalarca son gün bulutlar içersinde görkemiyle geleceğini söylemesine rağmen, grup aslında Mesih'in 1914'te görünmeden geldiğini ve hatta göksel krallığını kurduğu öğretisini yaymaya başladılar. 1916'da Russel'in ölümünden sonra grup 2 ana olmak üzere yirmiden fazla gruba bölündü. 2 ana gruptan biri Alexandre Freytag diğeri Yargıç Rutherford etrafında toplandılar. Bugünkü Yehova Şahitleri Yargıç Rutherford'un devamıdır.

Yehova Şahitleri neye inanır? Onların Mesih'in tanrılığı, kurtuluş, Üçlü Birlik, Kutsal Ruh ve kefarete gibi konulardaki öğretilerini yakından incelediğimizde bu konularda sağlam Hristiyan savları olmadığını kuşkusuz bir şekilde ortaya koyabiliriz. Yehova Şahitleri, İsa'nın yaratılmış en yüksek varlık olan baş melek Mikail olduğuna inanırlar. Bu da İsa'nın Tanrı olduğunu çok açık bir şekilde bildiren birçok Kutsal Kitap ayetinin tersidir (Yuhanna 1:1; 14; 8:58; 10:30; İbraniler 1:1-4). Yehova Şahitleri, kurtuluşun iman, iyi işler ve itaat bileşimiyle elde edilebileceğine inanır. Bu da kurtuluşun imanla lütuf aracılığıyla elde edildiğini bildiren sayısız Kutsal Kitap ayetinin aksidir (Yuhanna 3:16; Efesliler. 2:8-9; Titus 3:5). Yehova Şahitleri, İsa'nın yaratılmış bir varlık ve Kutsal Ruh'un da özde Tanrı'nın cansız gücü olduğuna inanarak Üçlü Birlik'i red ederler. Yehova Şahitleri, Mesih'in bizim yerimize kefarete ettiği kavramını red eder, bunun yerine İsa'nın ölümünün Adem'in günahının fidyesi olduğunu söyleyerek bir fidiye teorisini savunurlar.

Yehova Şahitleri, Kutsal Kitap'a aykırı olan bu öğretileri nasıl mı haklı çıkarır? İlk olarak, kilisenin yüzyıllardır Kutsal Kitap'ı değiştirip bozduğunu iddia ederler. Bu yüzden de Kutsal Kitap'ı Yeni Dünya Çevirisi adını verdikleri yeni bir şekilde tercüme etmişlerdir. The Watchtower Bible and Tract Society, kendi öğretileri için Kutsal Kitap'ın gerçekten öğrettiği şeyleri temel almak yerine Kutsal Kitap

metnini kendi sahte öğretilerine uyacak şekilde değiştirmiştir. Yehova Şahitleri, kendi doktrinlerini yalanlayan daha çok Kutsal Kitap ayetleri keşfettikçe Yeni Dünya Çevirisi birçok yeni düzeltmelerden geçmiştir.

Watchtower, inanç ve öğretileri için, Charles Taze Russell, Yargıç Joseph Franklin Rutherford'un ve arkalarından gelen kişilerin özgün öğretilerini temel almış ve bunları aşmıştır. Watchtower Bible and Tract Society'nin yönetim kurulu, tarikatta Kutsal Kitap'ı yorumlama yetkisine sadece kendisinin sahip olduğunu iddia eder. Yani, Kutsal Kitap'taki herhangi bir ayet hakkında yönetim kurulunun söyledikleri son söz olarak kabul edilir ve bağımsız düşünce şiddetle yıldırılır. Bu da Pavlus'un Timoteos'a (ve bize), "Kendini Tanrı'ya makbul, gerçeğin bildirisini doğru kullanan, alnı ak bir işçi olarak sunmaya gayret et" şeklindeki öğüdüne tamamen aykırıdır. 2. Timoteos 2:15'de bulunan bu öğüt, Tanrı'nın her çocuğuna, Veriyalı Hristiyanlar gibi, her gün Kutsal Yazılar'ı inceleyip öğretilenlerin doğru olup olmadığını araştırmaları konusunda açık bir talimattir. Yehova Şahitleri kadar mesajlarını başkalarına bildirme konusunda sadık olan herhalde başka hiçbir dinî grup yoktur. Ne yazık ki, mesajları, çarpıtmalar, aldatmacalar ve sahte öğretilerle doludur. Tanrı, Yehova Şahitleri'nin gözlerini Müjde'nin gerçeğine ve Tanrı Sözü'nün gerçek öğretisine açsın.

Kutsal Kitap Işığında Yehova Şahitleri'nin Bazı Temel Yanılgıları

1. Yehova Şahitlerine göre Teslis (Üçlü Birlik) yoktur. Hem Eski hem Yeni Antlaşma'da Tanrı teklik içinde çokluk olduğunu ve Mesih'in Rab olduğunu ve dünya yaratılmadan önce Baba ile beraber göklerde olduğunu açıkça söylediğini görürüz...
2. İsa ilk yaratılmış baş melek Mikail'dir. İsa Mesih'in tanrılığını/tanrısallığını inkâr edip O'nu bir melek olarak tanırlar. İsa Mesih kendinden hep insanoğlu ya da Tanrıoğlu olarak bahseder asla melek olarak bahsetmez. Çünkü Tanrı özüne sahip olduğu halde Meryem'de insan benzeyişinde doğmuştur. (Bk. İbraniler 1:1-14; Filipililer 2:5-9)
3. Kutsal Ruh Tanrı'nın bilinçsiz faal gücüdür, kişiliği yoktur. Kutsal yazılardaki Kutsal Ruh hakkındaki her ayet O'nun kişiliğini net bir şekilde gösterir. Bir kaç örnek için lütfen bakınız: Yuhanna 16:14; Efesliler 4:30; Elçilerin İşleri 15:28)
- 4 İsa Mesih bedenen değil, ruhsal olarak diriltilmiştir. (Bk. Matta 28:1-7; Yuhanna 20:6 vb.)
5. İsa Mesih'in fidyesi tüm insanlar için değil sadece kutsal seçilmişler içindir. (Matta 20:28; Matta 10:45)
6. Cehennem ve insan canının ölmezliği Şeytan icadıdır. İnsanların ölümden sonra karşılaşacak-

ları cehennem yargısını inkar ederler. (Bk. Matta 5:30; 10:28; 2. Petrus 2:4)

7. Son günlerin başlangıcı 1799 yılıdır.

8. İnsanlığın 6000 yıllık dönemi 1872'de son bulmuştur.

9. İkinci geliş 1874'de gerçekleşmiş, Armagedon (büyük sıkıntı) başlamıştır. 1874 aynı zamanda Daniel'in bildirdiği 1335 mutlu günün sonunu işaret eder.

10. İsa Mesih 1878'de tahta geçerek, krallık ünvanını ve yetkisini eline almıştır. Bu tarihte tapınağı temizledi ve Babil (ismen Hristiyanlar) tamamen yok oldu, kutsalların birinci dirilişi gerçekleşti. Tanrı Babil yerine Russel'ı ve teşkilatını vazifelendirdi. Yahudi halkına Tanrısal lütuf yeniden verilmeye başlandı.

11. 1881 yılında büyük göksel çağrı son buldu.

12. 1914 yılında milletlerin zamanı dolacak, tüm krallıklar yıkılacak, Tanrı'nın göksel krallığı yer yüzünde kurulacak.

13. Matta 24:45-47'de bahsi geçen "sadık ve basiretli köle" tek bir kişiye (C. T. Russel) veya kuruma (Watch-Tower/Gözcü Kulesi) ithaf edilemez. Vahiy kitabında bahsi geçen Mesih'in kanıyla fidye ile satın alınan 144 bin Yahudilerden (İsrail oymaklarından) seçilecek olan grup ve diğer uluslardan seçilen büyük kalabalık tahtın ve Kuzu'nun önünde hizmet edecekler (Vahiy 7:4-8). Ancak Yehova Şahitleri bu 144 binin kendileri olduklarını öne sürerler.

14. Kutsal Kitap kurtuluş için tek yeterli yetki değildir. Cemiyete katılmak ve cemiyet yayınlarına ihtiyaç vardır.

15. Yeni Dünya Çevirisi çok çarpıtılmış ve Grekçe uzmanları tarafından kabul görmemektedir.

16. Tanrısal isim Yehova hakkında çarpık bir anlayışa sahiptirler. Duaların işitilmesi ve kurtuluş için bu ismin bilinip söylenmesinin bir koşul olduğunu vurgularlar. Bu ismi kullanmayanları irtidat ile suçlarlar. Ayrıca İncil’de hiç geçmeyen ve gerçek telaffuzu tam olarak bilinmeyen bu YHWH kelimesini yanlış telaffuz etmekte ve 10 emri çiğneyerek boş yere ağızlarına alma tehlikesine girmektedirler.

17. İsa Mesih’in açıkça ve defalarca bildirmesine karşın, ikinci gelişinin bedenen değil ruhen olacağına inanmaktadırlar (Bk. Matta 24:27; 25:31).

18. Yehova Şahitlerinin “Mesih 1914 yılında görünmez olarak geldi. Tanrı’nın krallığı bu tarihte gökte kuruldu!” iddiaları Kutsal Kitap’a göre çok saçmadır.

19. Bin Yıl Şafağı kitapları 142-146 sayfalarına göre Rabbimiz İsa Mesih’in ölümler arasından bedensel dirilişini inkâr ederler (Bk. Luka 24:39-48).

20. Çarpık bir diriliş ve 1000 yıllık hüküm dönemi inancı (Bin Yıl Şafağı 166-183). Çok kötü olanların asla dirilmeyeceklerine. Dirilecek (onlara göre yeniden yaratılacak) olanlara yeni bir şans verilip, eski suçlarından yargı yemeyecekler (Bk. Vahiy 1:7).

21. Dünyanın ve göklerin yok edilip değiştirileceğine inanmazlar. Dünyanın baki olduğunu ileri sürerler. Gerçek Hristiyanların ümitleri hakkında çarpık inanişaya sahiptirler. Mesih her zaman göksel hazinelerden ve konutlardan bahsetmiştir. Ancak Yehova Şahitleri bunu inkar ederler ve sadece yersel cennetten bahsederler. (Bk. Yuhanna 14:1-4).

22. Rabbin Sofrası hakkında çarpık fikirlere sahiptirler. Yehova Şahitleri Rabbin Sofrası'nı sadece senede 1 defa (Yahudi takvimine göre 14 Nisan) alırlar. Sadece 144 bin sadıklar katılabilir. Diğer Yehova Şahitleri sadece gözcü olarak katılmaları bildirilmiştir. Ayrıca Yehova Şahitleri'nin 144 bin sadıklarının toplam sayısı, akımın ortaya çıkmasından ve günümüze kadar olan zamanda 144 bini geçmiştir.

23. Kutsal Kitap'ın kan yeme yasağı konusunda çarpık bir inanişaya sahiptirler. Tanrı hayvan kanı yemeyi yasaklamıştır (bk. Yaratılış 9:3, Leviler 17:10-11, Elçilerin İşleri 15:22-29). Ancak et yemeyi ya da kan nakli yapmayı yasaklamamıştır. Yehova Şahitleri kan ve organ nakline karşıdırlar bu yüzden ameliyat olmazlar, çocuklarını dahi ameliyat ettirmezler.

24. İsa Mesih'in üzerinde öldüğü çarmıh konusunda çarpık fikre sahiptirler. Düz bir direğe asıldığını iddia ederler. Kurtuluş için hiçbir şey farketmese de bu iddiayı tüm Hristiyanları

reddetmek için kullanırlar. Ayetlerde ellerine çakılan çivi değil çivilerden bahsetmektedir (Yuhanna 20-25). Tarihi bulgular “t” şeklinde bir direğe asıldığını göstermektedir.

25. Bazı Hristiyan kutlamaları konusunda çarpık fikirlere sahiptirler. Yehova Şahitleri Doğuş veya Diriliş Bayramlarını ve hiçbir (evlilik hariç) yıldönümü kutlamazlar. Kutlayıp kutlamamakta serbesttirler ancak başkalarını yargılayamazlar (bk. Romalılar 14:4-9)

26. İsa Mesih’in sağladığı fidiye ve kurtuluş hakkında çarpık bir görüşe sahiptirler. Russel’a göre Mesih’in fidiyesi sonsuz bereketler için değil ancak ebedi hayatı kazanmak için yeni bir fırsat içindir. Yalnızca 144 bin meshedilmiş sadıklar (her sapık mezhepteki üstün, ayrıcalıklı sınıf) fidyeden tam olarak yararlanarak daha şimdiden tam bir şekilde imanla günahların bağışına sahip olup, doğru sayılır ve Tanrı’nın çocukları durumuna gelebilmişlerdir. Başka ağıldan olan diğer Yehova Şahitleri 144 bin sadıklar gibi yeniden ruhtan doğmaları da gerekmemektedir. Aslında bu hüküm evrenseldir (Yuhanna 3:3-7).

Kutsal Kitap sahte peygamberler hakkında bizleri uyarır. Yasanın Tekrarı 18:20-22: *“Ancak, kendisine buyurmadığım bir sözü benim adıma söylemeye kalkışan ya da başka ilahlar adına konuşan peygamber öldürülecektir. ‘Bir sözün RAB’den olup ol-*

madığını nasıl bilebiliriz?’ diye düşünebilirsiniz. Eğer bir peygamber RAB’bin adına konuşur, ama konuştuğu söz yerine gelmez ya da gerçekleşmezse, o söz RAB’den değildir. Peygamber saygısızca konuşmuştur. Ondan korkmayın.”

Yehova Şahitleri’nin 1799, 1874, 1878, 1881, 1914, 1918, 1925 ve 1975 yıllarındaki gerçekleşmeyen peygamberlikler ve değiştirilen öğretiler hakkında sorulduğunda alınan 4 kaçamak yanıt şunlardır:

I. Geçmiş önemli değildir, önemli olan şimdiki durum.

II. Bizler hiçbir zaman ilham edildiğimizi ya da peygamber olduğumuzu iddia etmiyoruz.

III. Süleyman’ın Özdeyişleri 4:18’e göre gerçeğin ışıkları gitgide artmalıdır. Bu yüzden ilk zamanlarda yanılgıların olması gayet doğaldır.

IV. Elçiler bile zaman zaman yanlış ümitler sergilediler. Samimi özlemden kaynaklanan bu beklentiler gerçekleşmese de bizi uyanık tuttular.

Görüldüğü üzere Yehova Şahitleri gerçekten nasıl bir sahteliğin peşinden gittiklerinin farkında değiller. Maalesef insanlar herhangi bir din ya da tarikatın mayasıyla çok çabuk mayalanabiliyorlar. Bu yüzden Mesih İsa onikileri Ferisilerin mayasına karşı uyarmıştı. Her ne kadar görünüşte Yahudiler gibi Tanrı için bir gayretleri olsa da Mesih İsa’nın yüceliğinin farkında değiller, O’nun kimliğinde sürçmekte, yanlı ve kusurlu çevirilerle kandırılmakta ve

Tanrı'dan gelen karşılıksız aklanma lütfunu kaçır-
maktadırlar. Onları şu ayetle uyarmak isteriz: *“Sahte
peygamberlerden sakının! Onlar size kuzu postuna
bürünerek yaklaşır, ama özde yırtıcı kurtlardır.”*
(Matta 7:15) Kimi takip ettiğinize iyi dikkat edin!

DEİZM HAKKINDA BAZI DÜŞÜNCELER

Deizm, Tanrı'ya inanıp ancak hiçbir dini kabul etmeyen görüştür. Deizm'de her şeyi başlatan, evreni bir saat gibi kuran bir Tanrı inancı vardır. ***Ancak bu Tanrı şimdiki zamana karışmaz, kişisel değildir ve asla vahiy aracılığıyla bir din oluşturmamış ya da insanlığa hitap etmemiştir.***

Deizme göre Tanrı tüm evreni başlangıçta yarattı ve bir daha asla yaratılışa müdahale etmedi. Bu yüzden deistler Kutsal Kitap'ta ve özellikle İncil bölümünde geçen mucizelere, Kutsal Ruh'un vahiy yoluyla peygamberlere esinlemesine ya da Tanrı'nın beden alarak insan olarak gelmiş olmasına inanmazlar. Deizmde esas olan doğayı gözlemleyerek Tanrı'nın varlığına ve bazı sıfatlarına ulaşmak, anlamaktır. Bunlar yalnızca tek bir Tanrı'nın varlığı-

na doğal işaretlerdir, ama bu görkemli Tanrı'nın insanlığa ulaşmak ya da hitap etmek isteyebileceğini kabul etmezler.

Deizmin kaynağı olarak mantık ve doğa gösterilir. Deistler, *“iman” kavramına da karşıdırlar ve “bir tasarımcının olduğu zaten gözler önündedir, aklımla bunu görüyorum. Bu yüzden bir Tanrı'ya iman etmem gerekmemektedir”* diyen Voltaire'e dayandırdıkları bir Tanrı görüşleri vardır. Deizmin ortaya çıkışının ya da kuvvetlenmesinin birçok nedenleri vardır. Özellikle bazı teistlerin *(tek Tanrılı inançlar – Semavi dinler; İslam, Yahudilik ve Hıristiyanlık)* din adına yaptıkları yanlışlar ya da zulümler yüzünden, etkiye tepki olarak güçlenmiştir. Bugün toplumumuzda da bunun örneklerini görmekteyiz.

Deizme yönelen insanlara yapacağımız en önemli iki uyarı şunlar olacaktır:

İlk olarak; Kutsal Kitap'ın (Tevrat-Zebur-İncil) ve Kutsal Kitap'ın İncil bölümünün, tarihsel olarak içeriği kesinlikle muhafaza edilmiş ve Tanrı Oğlu İsa Mesih'in mucizelerle nasıl ortaya çıktığı; ancak çarmıhta durdurulduğu, ama Tanrı gücüyle üçüncü gün ölümden dirildiği, birinci ağızdan tanıkların aktarımlarıyla, hayatlarını ortaya koyarak günümüze kadar etkisini sürdürerek gelmiştir. İncil, bir takım teolog (ilahiyatçı) tarafından bir yerde oturup bir din oluşturmak için yazılmış öğretiler ya da kurallar yumağı olan bir şeriat, bir din kitabı değildir.

Aksine bizi diri Tanrı'ya cesaretle yaklaşmaya çağırın, maddi dünyanın perde arkasındaki ruhsal Tanrı'yla şimdiki zamanda, sevgi ilişkisine çağırın bir kitaptır. Tüm Kutsal Kitap boyunca, ilk kitap olan Tevrat'ın Yaratılış bölümünden itibaren Tanrı'nın evreni, dünyayı ve ilk insanı nasıl yaratıp, onlarla bir ilişki içerisinde olduğunu; günahlarımız yüzünden Kutsal Tanrı'dan ayrıldığımızı ve Tanrı'nın çağlar boyunca nasıl bu günah sorununa karşı çözüm mücadelesi içerisinde olduğunu okuyoruz. Tanrı güvenilir ve sevecendir, kapısını çalanlara, kapıyı en güzel şekilde açacaktır.

İkinci olarak; Evet doğa bizlere perde arkasında muhteşem bir Tasarımcı'nın olduğunu söylüyor. Bu Yaratıcı'nın muazzam bir ilminin ve kudretinin olduğunu görüyoruz. Aynı zamanda her şeyde bir amacı olduğunu, her şeyde bir bakıma insanı baz ve muhatap aldığını, insana karşı çok lütüfkâr, cömert ve sevecen olduğunu da gözlemliyoruz. O zaman bu Yaratıcı'nın insanlığa, peygamberler ve Biricik Oğul, bizzat beden almış Tanrı Kelamı olan İsa Mesih aracılığıyla seslenmesi gayet doğal değil midir? İnsanlığın en son ve büyük düşmanı olan, "ölüm" gerçeğine karşılık, bizleri uyarmasını ve çıkış yolunu göstermesini, bu muazzam Tasarımcı'dan beklememiz doğal değil midir?

Kutsal Kitap'ı yakından inceleyenler göreceklerdir ki, **Tanrı gerçekten insanlığı sevmektedir** ve kendisiyle bir aile olabilmemiz, O'na, "**Baba, Baba-**

cıgım” diye seslenebilmemiz için, göklerdeki Biricik Oğlunu gönderdi ve barışımız için O’nu feda etti. O bize karşı ilgisiz kalmadığı gibi, bizim de O’na karşı ilgisiz kalmamız gerekir.

“Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu’nu verdi. Öyle ki, O’na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun. Tanrı, Oğlu’nu dünyayı yargılamak için göndermedi, dünya O’nun aracılığıyla kurtulsun diye gönderdi” (Yuhanna 3:16-17).

DÖRT SEVGI

Orijinal olarak Grekçede (Eski Yunanca) yazılmış İncil’de 4 farklı sevgi kelimesi kullanılmıştır. İncil’de sevgi özellikle de “Agape”ye yani fedakâr sevgiye birçok bölümde vurgu yapılır. Ör. “Tanrı Sevgidir (Agape)” (1. Yuhanna 4:8). İsa Mesih’in kanıyla yaptığı Yeni Antlaşma “sevgi (Agape)”dir (Luka 22:20). *“Benim buyruğum şudur: Sizi sevdiğim gibi birbirinizi sevin. Hiç kimsede, insanın, dostları uğruna canını vermesinden daha büyük bir sevgi yoktur”* (Yuhanna 15:12-13). *“İşte kalıcı olan üç şey vardır: İman, umut, sevgi. Bunların en üstünü de sevgidir”* (1. Korintliler 13:13).

Günümüz Türkçesinde “sevgi” kelimesini genel manada kullanırız ve geniş bir perspektifi kapsar.

“Kitap okumayı seviyorum” ya da “baharı seviyorum” dediğimiz gibi eşimize de “seni seviyorum” deriz. “Muhabbet” ve “aşk” kelimeleri de sevginin değişik tonlarıdır. Ama genelde, “sevgi” kelimesi, duygularımızı ifade etmekte bize kâfi gelir.

“Sevgi” kelimesinin İncil’deki (Grekçe) kullanımları şunlardır:

Eros: Kutsal Kitap’ta bu Grekçe kelime geçmekle beraber, kelimenin manası romantik sevgidir.

Storge: Bu, akrabaların birbirlerine duydukları sevgi ve bağlıdır.

Phileo: Bu kelimenin anlamı arkadaşlık, dostluk sevgisidir.

Agape: Bu kelime İncil’de sevgi için en çok kullanılan ifadedir. Bu en güçlü ve en asil sevgi türüdür. “Agape” bir his veya duygudan ziyade, istekle yapılan bir eylemi ifade eder. Bu, Tanrı’nın insanlarına olan sevgisini ifade eder ki biricik Oğlunu vermiştir (Yuhanna 3:16). İsa Mesih, bizlerin birbirimize bu, “agape” sevgisini beslememizi ister. Bunu özellikle Luka 10:25-37’de anlattığı Samiriyeli kıssasında vurgular.

“Agape”yi biraz daha açacak olursak, Kutsal Kitap’ta neden bu kadar sık kullanıldığını daha iyi anlayabiliriz. Elwell, “agape”nin tarifini şöyle yapar, “Kaynağını eğilim ya da duygulardan değil, ama ahlaksal iyi niyetten alan bir erdemdir. Bir şeye meyil etmek ya da hoşlanmaktan ziyade, ahlaksal bir erdemdir. Ama asla soğuk ve dini bir mecburiyet-

ten dolayı gösterilen bir nezaket olarak yapılmaz. Zaten ruhsal kimselerin hayatlarında sergiledikleri örnekler bunu göstermektedir.”

John Piper sevgiyi şöyle tanımlar: “Sevgi, sonsuz ve ebedi tatmin edici olanla başkalarını büyülemek için uğraşan ve acı çeken özlemdir: Tanrı’nın görkemi.” Tanrı’nın görkemi bu sevgiyi bize vermek için içimize koyduğu ruhunu özler.

Norman Geisler, bu sevgi kelimelerinin arasındaki anlam farklarını tarif etmek için şöyle bir örnekleme yapmıştır: Romantik sevgi bencildir. “İlk ve son kaygım kendim” der. Phileo karşılıklıdır. “Karşılık aldığım müddetçe veririm” der. Agape sevgi ise fedakârcadır ve “Karşılık beklemeden, hak etmediği halde veririm” der.

“Düşmanlarınızı sevin, size zulmedenlere dua edin” diye buyruk vermiş olan İsa Mesih, bunu bize Baba Tanrı’nın mükemmel olduğunu ve bizim de O’nun gibi yetkin olmamız için böyle yapmamız gerektiğini söylemiştir (Matta 5:44-48)

Yüve Tanrımız’ın bize olan sevgisi işte böyle, “agape” sevgisidir ve bizde de bu sevgiden olmasını ister. Tabii ki bizim gösterebileceğimiz, Tanrı’nın bize olan sevgisinin silik bir örneği ve yansıması olacaktır.

HRİSTİYANLIKTA ORUÇ

Kaynak

Richard Foster, Yaşasın Disiplin

Ruhsal disiplin olarak orucun Hristiyanlıkta önemli bir yeri vardır. İsa Mesih, Yahya tarafından vaftiz edildikten sonra ilk olarak Ruh tarafından çöle götürüldü ve orada 40 gün oruç tuttu. Musa Peygamber de Sina Dağı'nda Tanrı ile buluştuğunda 40 gün oruç tutmuş ve hiçbir şey yiyip içmemiştir. İlyas Peygamber de bu şekilde 40 gün oruç tutmuştu. Tabii ki bunlar daha çok doğaüstü oruçlardır. Bununla beraber Kutsal Kitap'ın tümünde oruç gerçeği vardır ve çağlar boyunca değişik şekillerde uygulanmıştır. Eski Antlaşma'da oruç genellikle yas ile kol kola gider. Tanrı önünde kendini alçaltmanın bir göstergesidir. Başlarına kötü bir olay geldikten sonra halkın ya da kralların ya da peygamberlerin

yas tutarken mutlaka oruç tuttıklarını görürüz (Bkz. Hakimler 20:26; 1. Samuel 7:6; 31:13; 2. Samuel 1:12; 12:16; Ezra 8:21-23; vb.)

İncil’de de muhtelif yerlerde oruç hakkında ayetler vardır. Bu ayetler tabii ki teknik olarak nasıl oruç tutulur konusunu anlatmaz. Birçok başka uygulama da -sadaka, dua- olduğu gibi orucun da nasıl uygulanacağını zaten bilindiğini varsayar. Buna örnek olarak:

İsa şöyle karşılık verdi: “Güvey aralarındayken, davetliler yas tutar mı? Ama güveyin aralarından alınacağı günler gelecek, o zaman oruç tutacaklar” (Matta 9:15).

“Oruç tuttuğunuz zaman, ikiyüzlüler gibi surat asmayın. Onlar oruç tuttıklarını insanlara belli etmek için kendilerine perişan bir görünüm verirler. Size doğrusunu söyleyeyim, onlar ödülleri almışlardır. Siz oruç tuttuğunuz zaman, başınıza yağ sürüp yüzünüzü yıkayın. Öyle ki, insanlara değil, gizlide olan Babanız’a oruçlu görünesiniz. Gizlilik içinde yapılanı gören Babanız sizi ödüllendirecektir” (Matta 6:16-18).

İsa Mesih güvey olarak havarilerinin yanındayken ayrılacağı günlerden bahsetti. Bu günler tabii ki mezarda kaldığı 3 gün değildi. Fiziksel olarak yanlarından ayrılacağı günlerden bahsetti. Mesih her ne kadar ruhsal olarak yanımızdaysa da fiziksel olarak değildir. O çarmıh yolundan geçti ve bizlere O’nun peşi sıra acılarına ortak olmak, Tanrı’nın önünde

tövbe ile temizlenip, oruç ve yasla dünyadan sıyrılarak ruhsal olarak tapınmamızda bir yol, bir çıkış açtı.

İsa Mesih'in hiçbir ibadeti gösteriş için yapmamak, sadece ve sadece gizlide olan Babamız için Ruh'ta ve gerçekte yapmamız gerektiği konusunda ne kadar hassas olduğunu biliriz. Benzer şekilde Rab Tanrı bizi Yeşaya peygamber aracılığıyla gerçek orucun nasıl olması gerektiği konusunda bizleri şu şekilde uyarır:

Diyorlar ki, "Oruç tuttuğumuzu neden görmüyor, İsteklerimizi denetlediğimizi neden farketmiyorsunuz?"

Bakın, oruç tuttuğunuz gün keyfinize bakıyor, İşçilerinizi eziyorsunuz.

Orucunuz kavgayla, çekişmeyle, Şiddetli yumruklaşmayla bitiyor.

Bugünkü gibi oruç tutmakla

Sesinizi yükseklerle duyuramazsınız.

İstediğim oruç bu mu sanıyorsunuz?

İnsanın isteklerini denetlemesi gereken gün böyle mi olmalı?

Kamış gibi baş eğip çul ve kül üzerine mi oturmalı?

Siz buna mı oruç, RAB'bi hoşnut eden gün diyorsunuz?

Benim istediğim oruç,

Haksız yere zincire, boyunduruğa vurulanları salıvermek,

*Ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak,
Her türlü boyunduruğu kırmak değil mi?
Yiyeceğinizi açla paylaşmak değil mi?
Barınaksız yoksulları evinize alır,
Çıplak gördüğünüzü giydirir,
Yakınlarınızdan yardımınızı esirgemezseniz,
Işığınız tan gibi ağaracak,
Çabucak şifa bulacaksınız.
Doğruluğunuz önünüzden gidecek,
RAB' bin yüceliği artçınız olacak.
O zaman yardım çağrılarınızı RAB yanıtlayacak,
Feryat ettiğinizde, "İşte buradayım" diyecek
(Yeşaya 58:3-9).*

Tanrı burada bizlere oruç tutmayın demiyor ancak oruç tutarken yüreğimizin tutumu (58:5 ve diğer yaptığımız işlerde Rab'bin hoşnutluğunu göz önünde bulundurmamız gerektiğini söylüyor. Ruh-sal hayatımızda bir bütünlük olmalı. Oruçta bu bütünlükte yerini almalı. Ruhsal olarak bizi kontrol eden zayıflıklarımızı ortaya çıkaran en önemli disiplin oruçtur. Eğer İsa Mesih'in benzerliğine dönüşmek isteyen gerçek öğrencilersek oruç disiplininden mutlaka yararlanmalıyız. Oruç zamanı dua ile desteklendiğinde Tanrı huzurunda içimizdeki kızgınlık, acılık, kıskançlık, çekişme, öfke ve korku gibi yaralarımız açığa çıkacak ve Kutsal Ruh'un bu yaralara şifa vermesi daha kolaylaşacaktır. Peygamber Davud da oruçla canını alçalttığını söylemişti (Mez-mur 69:10)

Oruç Nasıl Tutulur?

İnancımızda orucun yılın belli bir zamanı veya belli bir uzunlukta tutulması gerektiği gibi buyurucu emirler yoktur. Orucun günü ve uzunluğu kişiye kalmıştır. Oruç yiyeceklerden ruhsal amaçlar için sakınmak demektir. O halde yüreğimizden geldiğince belli aralıklarla oruç tutabiliriz. 2. yüzyılda yazılan tarihin ilk Hristiyan Öğrenci Yetiştirme Kitabı olan Didake’de Çarşamba ve Cuma olmak üzere haftada 2 gün oruç günü belirlenmişti. Elçi Pavlus’un da sık sık bu tarz oruç tuttuğunu biliyoruz. Ancak buna rağmen Pavlus bizi kuralcılığa karşı şiddetle uarmaktan geri durmaz: “Kuşkusuz bu kuralların gönüllü tapınma, sözde alçakgönüllülük, bedene eziyet açısından bilgece bir görünüşü vardır; ama benliğin tutkularını denetlemekte hiçbir yararları yoktur” (Koloseliler 2:23). Oruç önemli bir disiplindir ama tek başına her şey demek değildir. Yürekten ve sevinçle yapılması önemlidir.

Eğer daha önce hiç oruç deneyimimiz yoksa bir anda uzun süreli oruçlar tutmamalıyız. İlk etapta öğün atlayarak başladığımız oruç disiplinine zamanla 3 ila 7 güne kadar günde tek öğün olarak tuttuğumuz oruç periyotlarına geçerek devam edebiliriz. Hristiyanlıkta genel uygulama olarak; orucun uzunluğuna göre (su veya genelde şekersiz meyve veya sebze suyu) sıvı alımında sakınca yoktur. Kraliçe Ester’in ve onun isteği üzerine sürgündeki İsrail hal-

kının Babil Kralı tarafından ortadan kaldırılmamak için tuttıkları “Mutlak Oruç” denilen 3 gün (72 saat) aralıksız tutulan oruçta ne sıvı ne katı bir şey tükettiler. Pavlus da Şam yolunda Mesih’i gördüğünde böyle 3 günlük bir oruç tutmuştu. Ancak bu tam sınırdır. İnsan vücudu 3 günden fazla susuz kalmaya dayanamayacağı için daha uzun süreli aralıksız oruç tutacaksak sıvı tüketebiliriz.

Yukarıda değindiğimiz Ester’de olduğu gibi Kutusal Yazılar’da birçok yerde değişik sebeplerden dolayı tutulan böyle toplu oruç örnekleri vardır. Yunus’un peygamberliği üzerine Ninova’da toplu oruç tutuldu (Yunus 3:5). Tanrı şehri bağışladı. Babil’den Ezra komutasında Kudüs’e geri dönen halk güvenli bir yolculuk için öncesinde oruç tuttu (Ezra 8:21-23).

Görüldüğü üzere birçok dışsal sebeplerden ötürü oruç tutulacağı gibi tamamen içsel disiplin ve Tanrı’ya adanmanın göstergesi olarak da oruç tutulabilir. Birçok değerli iman insanı orucun türlü değerlerine değinmişlerdir. Bunlara birkaç örnek verecek olursak; oruç dua hayatımıza derinlik katar, alacağımız önemli kararlarda Tanrı’nın yönlendirmesini daha rahat hissederiz, dikkatimizi toplamamızda yardımcı olur, tutsaklıklarımızın kırılmasını sağlar, Tanrı’nın lütuflarını daha net görmemizi sağlar, Rab’bin esenliğini daha derin hissederiz ve bunun gibi ve diğer ibadetlerde olduğu gibi Tanrı’nın iç odalarda kendi yüzünü arayanları ödüllendireceğini beklemeliyiz.

Kaynakça

<http://www.whatchristianswanttoknow.com/different-types-of-love-from-the-bible-a-christian-study>

<http://www.patheos.com/blogs/christiancrier/2014/05/02/what-is-agape-love-a-bible-study/>

<https://www.gotquestions.org/phileo-love.html>

<http://www.incil.info>

<https://rmslonejr.wixsite.com/website>

